

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Jubileul izbucnirii
al poporului
român, te
desprindem astăzi din
sufletele sutoilor de mii de
anteriori ai Partidului
Național Țărănesc Creștin
Democrat și te oferim
grație poporului român.

Juliu Maniu nu este
doar o figură politică, ci
un mit al rezistenței
românești. Statuia lui,
devenită la Alba Iulia,
de care se leagă toată
acțiunea sa, este un
simbol și ne confirmă
faptul că unirea de la 1
Decembrie s-a făcut cu
Tara Românească, și nu
cu federații, că ne-am unit
cu o țară liberă, inde-
pendentă, unitară și
națională, care așa va
rămâne pe vecie. Toate
eforturile care se fac
pentru a destabiliza so-
cietatea noastră în mod liber
la Alba Iulia sunt fără
obiect și fără rezultat.
România rămâne una și
indivizibilă, un stat modern
care asigură drepturi
egale, dar care nu acceptă
să fie bazele la el acasă
de muștrii pe care i-a
primii.

Juliu Maniu rămâne
cea mai importantă figură
a perioadei interbelice. El
rămâne în conștiința
noastră nu numai ca
principalul arhitect al
Unirii, rămâne ca sim-
bolul lui să ne călăuzească
în zilele noastre, pentru ca alături
de principiile sfinte pe
care le-a enunțat, întreg
poporul român, alături de
el, să fie gata să-și apere
drepturile, să-și apere in-
dependența teritorială a
țării. Până nu vom
realiza frontierele din
1918, nu va fi pace și
slavă în nici o conștiință
românească. Să refacem,
decă, România pe care
ne-au dat-o înaintașii
noștri, și să o ducem la
prosperitate, aducând
astfel fericele întregului
popor român. Fie ca acest
moment al inaugurării
monumentului lui Juliu
Maniu să ne călăuzească
pași spre împlinirea
acestor mărele idealuri.

Corneliu COPOSU
Alba-Iulia, 28 mai 1995

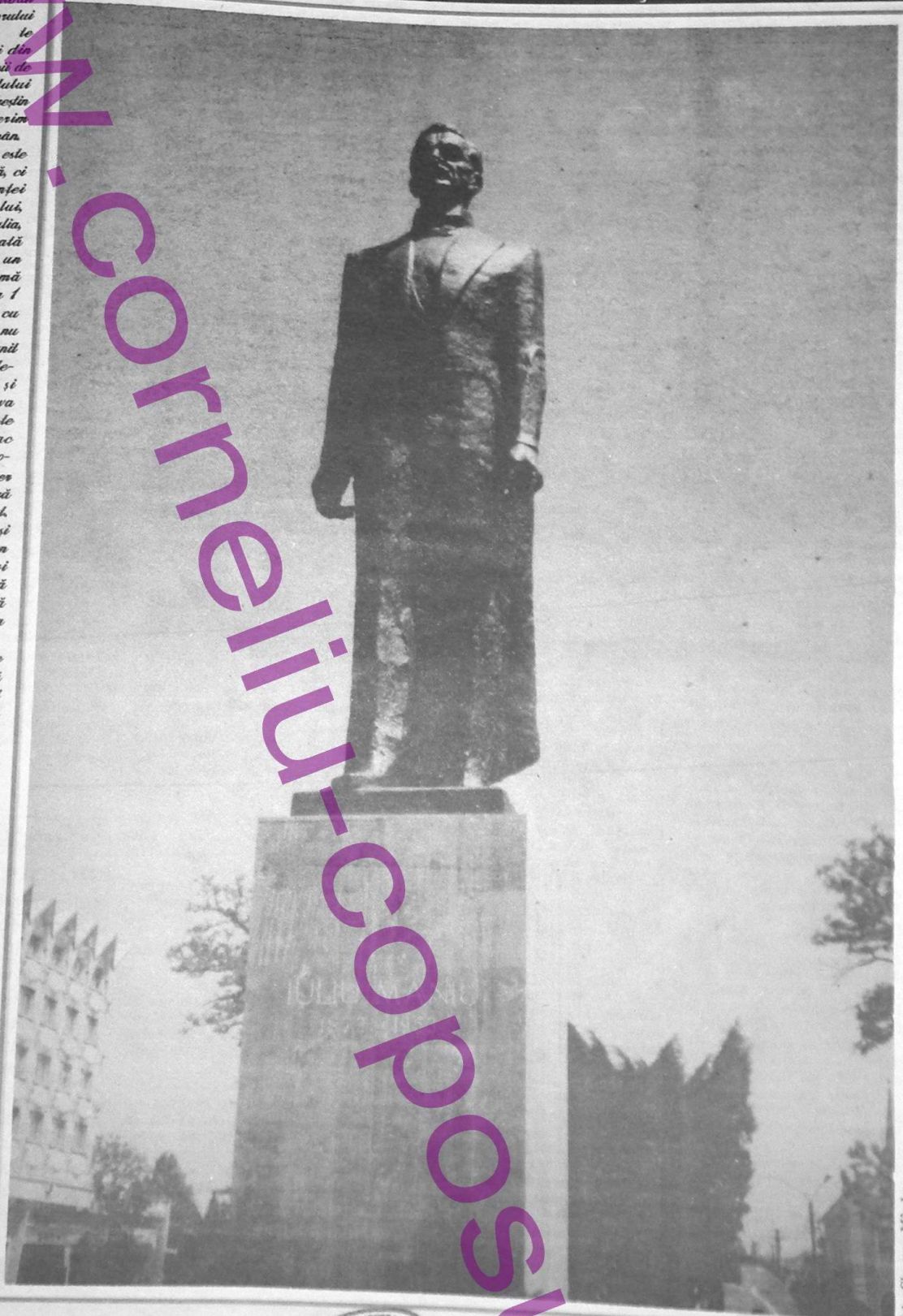

Foto: Cicerone Măndru

Timp de două zile, Alba Iulia a fost capitala național-țărănismului creștin democrat

Lucrările Delegației Permanente desfășurate la Alba Iulia au început sâmbătă la ora 16,30 cu un cuvânt de deschidere al președintelui PNȚCD, dl **Corneliu Coposu**. Domnia sa a vorbit despre cei cincizeci de ani de comunism, rod al ocupației sovietice încurajată, odată cu sfârșitul războiului, de puterile occidentale; despre rolul României în război și despre nerecunoașterea acestui rol nici măcar astăzi; despre guvernarea actuală, având un caracter nefast pentru țară; despre scopul și sarcina națională a PNȚCD pentru afirmarea României ca țară puternică, unitară și liberă. Lucrările au continuat cu rugăciunea „Tatăl nostru”, urmată de un moment de reculegere în amintirea tuturor membrilor PNȚCD și a eroilor neamului românesc. Domnul prim vicepreședinte, **Ion Diaconescu**, a luat cuvântul prezentând pe scurt ordinea de zi propusă și modul de desfășurare al lucrărilor. După supunerea la vot, s-a intrat în ordinea de zi.

A urmat cuvântul dlui **Nicolae Ionescu-Galbeni** – președintele Comisiei de redactare a proiectului de statut – care a prezentat principiile ce au stat la baza proiectului. Esența problemei a constat în crearea unui instrument de lucru capabil să răspundă cât mai bine solicitărilor și problemelor ridicate deja în activitatea curentă a partidului, în acești ultimi 5 ani. Deși există, desigur, și alte formule posibile, comisia a ales-o pe cea considerată că răspunde cel mai bine actualei etape din viața și construcția PNȚCD.

După câteva întreruperi și precizări asupra modului de lucru dl **Constantin Dudu Ionescu**, membru al Comisiei de redactare a Statutului, a supus votului Delegației Permanente toate articolele ale căror amendamente propuse de filiale sau persoane fizice au fost însușite de Comisie. În jurul orei 20,00 prima parte a lucrărilor Delegației Permanente a luat sfârșit, urmând ca în partea a doua să se reia discuțiile asupra Statutului, articol cu articol, pentru a se oferi posibilitatea tuturor participanților să propună amendamente noi, nedepuse în scris sau neacceptate de Comisie. După pauză, în care s-au făcut înscrierile la cuvânt, lucrările Delegației Permanente au reînceput prin luările de cuvânt ale celor 48 înscriși. Primul vorbitor a fost dl **Constantin Ticu Dumitrescu** care a propus o completare la preambulul statutului cerând ca acesta să conțină precizarea că PNȚCD este un partid al luptei împotriva comunismului. Dl **Matei Boilă** a cerut înlocuirea sintagmei „patriotism luminat” cu

Modus „Luptăm pentru o Românie unitară, indivizibilă, puternică și prosperă” (C. Coposu)

aceea de „naționalism luminat” pentru a conține formularea acestui principiu dat de Iuliu Maniu. Dl **Paul Alecu** a propus Delegației Permanente eliminarea preambulului la Statut. Supunându-se la vot s-a obținut următoarea proporție: 77 voturi pentru eliminarea, 50 de voturi împotriva. În aceste condiții preambulul la Statut a fost eliminat. Dl **Vasile Lupu** a luat cuvântul pentru a aminti participanților că democrație desăvârșită nu există

„votul acesta vă dezonorează”, în sensul că votând împotriva acestei formulări care provine din epoca Maniu Mihalache s-a votat implicit împotriva unei tradiții politice.

Un alt articol care a suscitat discuții îndelungi a fost art. 14. S-a propus – de către dl **Constantin Ticu Dumitrescu** – eliminarea alineatelor 3 și 4. Aceeași propunere a fost făcută de dl **Dejeu**. Supusă la vot, propunerea a

Circone Măndru

nicăieri în această lume, deci menținerea acestei formule între cele patru principii ale PNȚCD nu se justifică, trebuind căutată o altă formulare. O intervenție asemănătoare a avut dl **Vasile Lupu**, când s-a referit la formula „patriotism luminat” – apreciind: „nu cred că are rostul în statutul nostru” și propunând căutarea altei sintagme. Referindu-se la „naționalismul luminat”, dl **Vasile Lupu** a spus: „ne va ridica în cap toată creștin-democrația”.

Intervenția dlui **Vasile Lupu** a deschis procedura de votare cu privire la menținerea sau nu a acestor formulări ale principiilor PNȚCD.

Dl **Nicolae Ionescu-Galbeni** a afirmat că menținerea acestor formulări s-a făcut cu un scop bine determinat pentru a marca cu hotărâre menținerea tradiției politice Maniu – Mihalache.

Votul a avut următoarele rezultate: o majoritate absolută împotriva formulării „naționalism luminat”, o majoritate absolută pentru menținerea formulării „patriotism luminat”, o majoritate absolută împotriva formulării democrație „desăvârșită” – deci, eliminarea adjectivului „desăvârșită”.

În acest moment deputatul **Ionescu-Galbeni** a atras atenția sălii:

obținut o majoritate absolută a voturilor.

Referitor la art. 14 a mai luat cuvântul dl deputat **M. Munteanu**.

Alte probleme importante supuse discuției au fost: problema membrilor de drept din diferite foruri, s-a discutat că în fapt nu sunt numiți ci aleși chiar dacă pentru alte foruri reprezentative; numirea liderului de grup parlamentar de către B.C.C.C. – nu s-a acceptat alegerea sa de către grupul parlamentar; propunerea candidaturilor prim vicepreședintelui și a secretarului general de către președinte – articol acceptat de majoritatea membrilor Delegației Permanente.

Un articol foarte important care a suscitat controverse a fost art. 193 alineat 2 lit. a în care se stipula alegerea președintelui de către membrii Delegației Permanente. Supra la vot, acest articol a fost respins cu majoritatea voturilor, astfel că alegerea președintelui va reveni Congresului.

Lucrările Delegației Permanente s-au încheiat la ora 24,30 cu citirea de către dl deputat **Constantin Dudu Ionescu** a declarației Delegației Permanente – „România pentru care luptăm”.

Adouă zi, în jurul orei 10, a avut loc conferința de presă a conducerii PNȚCD la care au fost prezenți: deputatul **Ion Diaconescu**, deputatul **Ion Berciu** – șeful filialei PNȚCD – Alba și deputații **N. Ionescu Galbeni**, **Constantin Dudu Ionescu**, **Mircea Ciomara**, **Remus Opris**.

Dl **Ion Diaconescu** a făcut o prezentare a lucrărilor Delegației Permanente afirmând caracterul ei deschis și democratic, caracterul laborios al lucrărilor și controverselor susținute de diverși participanți demonstrând aceasta. La întrebările trimisului TVR asupra situației dlui **Ion Varlam**, dl **Ion Diaconescu** a răspuns că regretă situația creată, dar că se datorează numai acțiunilor dlui **Ion Varlam**, imprevizibile și deconcertante.

Dl **Nicolae Ionescu Galbeni** a susținut necesitatea formulei de statut adoptată de Delegația Permanentă cu o zi în urmă.

La o întrebare, privind problema generațiilor în PNȚCD, au luat cuvântul dl **Ion Diaconescu**, care a afirmat coeziunea generațiilor, deși nu fără oarecare neînțelegeri, firești, de altfel; **M. Ciomara** – care a făcut considerații asupra generației născute în timpul războiului; **Constantin Dudu Ionescu** – care a exemplificat capacitatea de conlucrare a generațiilor și prin formularea declarației „România pentru care luptăm”, redactată de un grup de oameni tineri și revizuită de către cei vârstnici, inclusiv de dl **Corneliu Coposu**.

REPORTER

Redacția și administrația:
 Calea Victoriei nr. 133, etaj 2,
 tel.: 6504125, fax: 6506444,
 70179, București, sector 1,
 Cont virament nr.:
 4510501106 BCR filiala SMB.
Tehnoredactare computerizată:
Raluca Bobic,
Mariana Ioniță,
Mihaela Ivan,
Anca Firescu
 Tiparul executat la
TIPOREX
 Calea Plevnei nr. 114, sector 1,
 tel: 637.71.96

De ce am votat împotriva Legii privind accelerarea privatizării

Aprobarea dată miercuri, 24 mai 1995, de către majoritatea parlamentară formată din reprezentanții PDSR, PUNR, PSM, PRM, PDAR și PS, pentru „Legea accelerării privatizării” în varianta dorită de Guvern, fără a se permite discutarea în plenul celor două Camere a motivelor care au condus la respingerea în Senat a acestui proiect de Lege este o nouă dovadă a desconsiderării cetățenilor țării de către actuala putere.

să fie achitate de către FPP-uri la sfârșitul anului 1995, înainte de transformarea lor în fonduri mutuale cum prevede legea de față, transformare care schimbă esențial situația juridică și patrimonială prezentă a acestor fonduri.

6. Legea de față nu rezolvă problema privatizării celor mai rentabile societăți comerciale cu capital de stat, băncile de stat.

7. Legea accelerării privatizării tratează extrem de superficial partea esențială a privatizării, vânzarea efectivă a părții rămase din fiecare societate comercială cu capital de stat supusă privatizării după încheierea atribuirii părții care se distribuie gratuit - pe bază de certificat și/sau de coupon nominativ.

Acestei faze, care este singura aducătoare de capital, trebuie să i se acorde în economia legii, o atenție puțin egală cu cea acordată distribuirii cupoanelor nominative.

8. Aplicarea efectivă a Legii presupune și însemnate cheltuieli financiare. Din păcate ele nu sunt nici evaluate și nici nu se prevede, în mod explicit, sursa de finanțare pentru transpunerea acestei legi în practică, fapt care, pe de o parte contravine prevederilor constituționale, iar pe de altă parte va conduce la mari dificultăți de natură financiară atunci când se va trece la aplicarea concretă a „accelerării privatizării”!

Data fiind importanța privatizării pentru economia țării, parlamentarii PNTCD rămân disponibili, în continuare, cu propunerile și ideile lor, pentru corectarea substanțială a legii de față atunci când viața va demonstra că neajunsurile și erorile sesizate de către noi, pe timpul dezbaterii acestui Proiect de lege, sunt reale și creează dificultăți evidente pentru o privatizare operativă, corectă și eficientă în România.

Ing. Florin BURUIANĂ,
senator PNTCD

Premisele realizării unei Europe unite

publice. Drept urmare, la 5 mai 1949, un tratat semnat la Londra consfințește Statutul Consiliului European. Este debutul politic al integrării europene. O integrare tridimensională, și anume: o integrare politică prin Consiliul European; o integrare economică prin instituirea celor trei Comunități Europene (Comunitatea Europeană a Cărbunelui și a Oțelului; Comunitatea Economică Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice), ca și o integrare militară (Comunitatea Europeană de Apărare, nerealizată încă). Părinți fondatori: Winston Churchill, Robert Schuman (la acea dată ministru francez de externe), Jean Monnet (om politic francez de o imaginație deosebită în planul construcției europene). Printre susținători figurează și fostul ministru român, din perioada antebelică, Grigore Gafencu.

În mare, acest proces de anevgură istorică cunoaște câteva etape: I. Constituirea Europei prin semnarea

Tratatului de la Londra; II Perioada 1950-1954 când se instituie Comunitatea Europeană a Cărbunelui și a Oțelului la 18 aprilie 1951, Comunitatea ce se structurează pe Înalta Autoritate, un Consiliu de Miniștri, o Adunare Parlamentară și o Curte Europeană de Justiție. Comunitatea are ca membri instituții Republica Federală Germană, Italia, Belgia, Olanda, Luxemburg și Franța; III Instituirea Comunității Economice Europene și a Comunității Europene a Energiei Atomice prin Tratatul de la Roma semnat la 25 martie 1957; la 3 mai 1960 se va institui Asociația Europeană a Liberului Schimb (Marea Britanie, Suedia, Norvegia, Danemarca, Austria, Elveția și Portugalia). Începând cu 1 ianuarie 1958, tratatele de la Roma (Piața Comună și Eurocanul). Din primăvara lui 1958, o Comisie Ministerială și un Consiliu reunind miniștrii statelor membre încep să funcționeze, iar Adunarea Europeană și Curtea de Justiție devin instituții comune celor trei Comunități; IV Perioada de largire a Comunității Europene (1960-1968) prin aderarea, treptată, a Marii Britanii, Turciei, Greciei precum și semnarea Convenției de la Yaounda (cu valabilitate la data semnării 20 iulie 1963) prin care se asociază politici comunitare 17 state africane și Madagascar (printre care Republica Centrafricană, cele două state Congo, Benin, Mali, Mauritania și altele); V Perioada de consolidare (1968-1970), remarcabilă prin Planul Mansholt vizând modernizarea structurilor agricole, instituirea, la 1 august 1968, a Uniunii vamale; VI Largirea Comunității Europene și lansarea unei politici monetare comune (1970-1973), perioada în care realizarea uniunii economice și monetare este obiectivul central; încep negocierile de aderare ale Marii Britanii, Islandei, Danemarcei și Norvegiei, astfel că la 1 ianuarie 1973 se naște „Cei nouă”,

Comitetul de experți, prezidat de Pierre Werner, inițiază planul unificării progresive a politicilor economice, monetare, bugetare, a circulației libere a capitalului și politicile fiscale. VII Perioada noii largiri și alegerii unui Parlament European (1975-1980), astfel ca, la Roma, la 1 decembrie 1975, Consiliul European decide alegerea unui Parlament European prin vot universal (cu un număr de 410 deputați); VIII Perioada Comunității celor 10 (1981); IX Perioada Comunității celor 12 (1986), perioada în care la 17 februarie 1986 este semnat Actul Unic European, la Luxemburg, instrument ce modifică tratatele comunitare și, totodată, avansează proiectul de tratat al Uniunii Europene; X Perioada instituirii Uniunii Europene, începând cu 1 ianuarie 1995, prin tratatul de la Maastricht.

Care sunt principalele instituții europene (comunitare) astăzi? Care sunt componentele acestora? Care sunt raporturile juridice dintre Uniune și statele membre? Care sunt politicile europene? Ne propunem să continuăm într-un număr viitor.

Emil MOROIANU

Dl. Mircea Mihai Munteanu, deputat PNTCD (Prahova):

„Căile ferate române erau a doua armată a țării!”

Cei care folosesc serviciile căilor ferate au semnalat starea deplorabilă a materialului rulant, condițiile penibile oferite călătorilor și nesiguranta călătoriei - mai ales pe liniile secundare și în timpul nopții -, în contradicție evidentă cu tariful transportului. Dl. deputat Munteanu solicita guvernului promovarea unui act legislativ privind siguranța transportului feroviar de călători și mărfuri, în concordanță cu acest sfârșit de mileniu.

Convenția Democratică din România și opoziția în ansamblu și în particular PNTCD consideră că cetățenii României au dreptul să afle și să poată judeca și singuri care sunt abătuciunile proiectelor de legi ce ar urma să le determine de la ce zi și în general, viitorul, și de aceea dorim să prezentăm câteva dintre argumentele și precizările pe care nu am fost lăsați, miercuri, să le susținem, de la tribuna Parlamentului.

Parlamentarii PNTCD au votat contra acestui „Proiect de lege privind accelerarea privatizării” deoarece consideră că păstrează încă, și în redactarea finală, prea multe imperfecțiuni, omisiuni sau chiar neregularități de drept.

Este regretabil faptul că dintre zecia de propuneri de corectare sau de îmbunătățire a proiectului făcute de parlamentarii PNTCD și ai opoziției în general, nu s-a acceptat de către majoritate decât una singură și aceasta numai pe jumătate. Credem că multe dintre propunerile noastre, în ipoteza că ar fi fost analizate cu bună credință și dorință sinceră de progres, ar fi putut să fie înțelese și îmbunătățite și de către majoritatea parlamentară și cuprinse în „Lege” spre folosul real al unei privatizări adevărate în România.

Nu s-a procedat așa, și Legea care a fost votată este mult sub cerințele firești ale aplicării efective, rapide și corecte a privatizării în țara noastră.

Principalele deficiențe ale acestei Legi, dintre care unele reprezintă și abateri de la Constituție, sunt:

1. Nerespectarea dreptului de proprietate pentru cei 15,5 milioane de cetățeni cărora li s-a atribuit o dată, gratuit, 30% din capitalul social de stat care s-a convenit prin lege să fie privatizat, același capital fiind redistribuit acum, fără consimțământul celor 15,5 milioane, la 17,75 milioane de cetățeni. În mod normal pentru această diferență de 2,25 milioane de cetățeni (17,75-15,5) ar trebui suplimentată cota de capital social distribuit gratuit, de la 30% la cea-

Adrian Sârbu, senator PNTCD (Teleorman):

„Guvernul îi sprijină pe țărani prin eliminarea combinelor de la scutirea de taxe vamale!”

Prin hotărârea guvernului nr. 194/1995, poziția tarilor a 8433.51.00 „Combină pentru recoltat și treierat” cu o putere de până la 135 kW a fost eliminată de pe lista utilajelor prevăzute a fi scutite de taxe vamale. În acest fel, Guvernul frânează și posibilitatea dotării cu utilaje agricole performante a gospodăriilor individuale și a asociațiilor, favorizând atotputernicele, dar și păguboasele AGROMEC-uri. Dl. senator Sârbu solicită retragerea acestei hotărâri, ca și renunțarea la gesturile prin care, lovind țăranimea română, se lovește însăși țara.

Victoria Puterilor Aliate asupra celui de-al III-lea Reich, prin care s-a pus capăt celui de-al doilea război mondial, a lăsat o Europă distrusă și sărăcită, cu mari traume morale și sufletești. S.U.A. și Uniunea Sovietică, fiecare dintre ele convinsă de forța sa ideologică, domină lumea și imediatul viitor. State-colonii din Africa și Asia își reclamă independența față de metropolele lor europene. În astfel de împrejurări, oameni politici clarvăzători iau inițiativa creării unui Comitet al Mișcării Europene pentru salvarea economică, politică, morală și spirituală a Europei, pentru relansarea forței economice și ridicarea nivelului de trai al popoarelor europene libere. Într-un celebru discurs pronunțat la Zurich, la 19 septembrie 1946, Winston Churchill, fost prim-ministru britanic în perioada războiului, propune crearea Statelor Unite ale Europei. În martie 1948, la Haga, această organizație nonguvernamentală paneuropeană își întetește presiunile asupra guvernelor europene, impunând voința și dezideratele opiniei

Barbu Pițigoi, deputat PNTCD (Arges):

„Cel mai vechi liceu teoretic din Pitești să-și recapete numele tradițional - Ion I. C. Brătianu!”

Printr-o interpelare adresată dlui. Liviu Maior, ministrul învățământului, dl. Barbu Pițigoi, deputat PNTCD de Argeș, solicită restituirii adevărului istoric și revenirea la denumirea tradițională a celui mai vechi liceu teoretic din Pitești. Aceasta nu poate fi decât „Ion I. C. Brătianu”, în memoria ctitorului liceului, marele patriot care a contribuit la faurirea României moderne, în limita granițelor sale firești.

Ce nu-i în regulă în cercetarea științifică românească

Pentru ca să se dedice muncii de cercetare un om trebuie să aibă unele trăsături psihice specifice, dacă vrei schematizând - tipul de „om cu capul în nori”.

Deci ca și în cazul talentelor pentru alte activități acest tip de activitate se va „autoselecta”.

Dar în lipsa școlilor ei nu au modele. Selecția prin concurs pentru cercetători trebuie să vizeze deja afirmarea și nu angajarea. La noi însă tinerii stau cu privirile ațintite afară din țară - un peisaj înfrântor. Și nu se face nimic pentru a opri acest exod. Ba poate se petrece un fenomen invers. Tinerilor medici plecați la specializare

în străinătate, de exemplu, nu li se asigură posturi în țară - o invitație de a nu mai veni? Desigur acesta nu este un criteriu absolut pentru a asigura avantajele, ci doar cunoștințele contează.

Lipsa sau imposibilitatea contactelor cu colegii din afară. Participarea la o manifestare științifică în afară necesită valută (circa 1000 dolari) pe care n-o pot lua din salariu (circa 100 dolari/lună) și chiar dacă ar putea, pe pașaport nu se schimbă decât 500 dolari pe an. Deci, sunt condamnați iremediabil la izolare. Consecința acestei situații - se evită cercetarea sau se aranjează o plecare de obicei definitivă.

Veniturile foarte mici - corolar al selecției greșite - nu permit celor dotați pentru cercetare să-și întrețină familia pe un nivel decent pentru un intelectual de vârf. Și acesta va pleca la o firmă sau își va ocupa timpul de gândire cu activități colaterale financiar rentabile.

Această situație vizează atât pe cercetătorul consacrat cât și pe cel care are obligații didactice, deși socialmente ultimul are un statut preferențial prin tradiție.

Lipsa unei dotări tehnice performante are consecințe acum. Tinerii nu știu să aștepte virtuțile aparatelor, modul lor de exploatare, principiile selecției și

acum iarăși se procură greu aparatura, accentuând defectul de educație tehnică.

Incapacitatea refacerii colecțiilor pentru documentare, deci acces la datele primare ce poate fi caracterizată ca mizerabilă.

La aceasta se mai adaugă mediocritatea foarte slabă a oamenilor de știință comparativ cu cea a oamenilor politici, sau a muzicii ușoare și a unor sporturi, rămășiță de care nu ne putem debarasa.

Acest articol este de fapt o concluzie.

S. DRUM

Dezbateri politice pe calculator

„Cine are informația are puterea” spune un vechi dicton. Astăzi mai trebuie adăugată viteza cu care îți parvine informația. Aceasta este motivul pentru care s-a creat WWW (World Wide Web sau, în traducere liberă, o rețea mondială de baze de date, conținând exclusiv informații publice, prin care orice posesor de calculator conectat la una din rețelele internaționale universitare sau comerciale poate avea acces la informațiile conținute în ele).

România este și ea conectată la aceste rețele și mai mult, are servere computer central WWW la Universitatea Politehnică București și la Academia de Studii Economice. Datorită infrastructurii autohtone în domeniul telecomunicațiilor, viteza de transfer a informațiilor din banca de date la utilizator este foarte mică (19 mii de biți pe secundă față de 2 milioane de biți pe secundă în țările dezvoltate). Aceasta implică pentru un utilizator străin, obișnuit cu timpi de acces la informație de ordinul secundelor, să aștepte uneori zeci de minute pentru a le obține. Efectul va fi renunțarea la preluarea informațiilor de la serverele românești. În consecință, serverul WWW care conține informația despre România este plasat în Canada. El este administrat benevol, în afara datoritărilor de serviciu, de un tânăr entuziast, Octavian Ureche, ajutat în creșterea bazei de date despre România de alți conștienți inimoși din emigrație. Datorită lipsei unei echipe retribuite care să lucreze permanent, informațiile despre România nu sunt complete (lipsește, de exemplu, capitolul de istorie) și de multe ori nu sunt actualizate.

O asemenea bancă de date posedă și vecina noastră, Ungaria. Recent, având acces din străinătate la serviciile WWW, am constatat că informațiile conținute în capitolul istorie a Ungariei sunt mai mult decât tendențioase la adresa României și generează cititorului străin o imagine falsă.

Întors acasă, am rugat-o pe prof. Cornelia Bodea, membru titular al Academiei Române (și fostă asistentă a lui Nicolae Iorga) să cerceteze această situație. Domnia sa a realizat un capitol de excepție privitor la istoria României, sintetic și dens. Au fost demontate cu rigurozitate toate aserțiunile (voit) eronate din baza de date istorice a Ungariei. Foarte recent, am expediat acest fișier în Canada prin poșta electronică, el fiind deja instalat pe serverul WWW al României. Cititorul străin interesat de România va obține direct de la sursă informațiile istorice necesare. S-a adus astfel o mică contribuție la imaginea reală a României.

Dan Cutoiu

P.S. Foarte recent, citindu-mi poșta electronică, am aflat de o inițiativă a emigrației maghiare din SUA, care a adresat o notă unui membru marcant al Congresului American în care solicita măsuri pentru obținerea autonomiei Transilvaniei (după modelul elvețian). Argumentul principal pe care-l aduce este pericolul în fața căruia se află minoritatea maghiară din România, dându-se ca exemplu scăderea drastică a numărului celorlalți minorități în ultimii 50 de ani.

PENTRU O POLITICĂ A TEHNOLOGIEI

„Nam et ipsa scientia potestas est” s-a grăbit să afirme înaintea marșililor Francis Bacon, copleșit probabil de orizontul nemărginit, desvăluit de revoluția tehnologică, care, depășind empirismul, pornea în sec. XVII să transpună practic datele cunoașterii aprofundate (științifice) a naturii.

În zilele noastre syntagma a prins o reformulare mai categorică: „există cât știi să faci” (bine) ca individ, grup social sau națiune. Acest „știi să faci” (bine), traducere a expresiilor „know-how” și „savoir faire”, se aplică cu precădere tehnologiei „uzină a gândirii” destinată satisfacerii cerințelor și aspirațiilor materiale ale omului. Domeniul cuprinde construcția cadrului fizic de viață (a infrastructurii), fabricarea bunurilor de consum și producerea uneltelor, aparatelor și mașinilor necesare acțiunilor complexe proiectate de genul uman.

Tehnologia se întemeiază astăzi pe procese de creație predominant raționale, rezultatele cărora (prototipurile) sunt supuse judecății exigente, dar obiective a naturii.

Cum raționalitatea este comună omenirii, tehnologia a devenit universală, obligată pretutindeni să îndeplinească aceleași performanțe, să satisfacă aceleași pretenții.

Ceea ce nu contrazică diversificarea ei cu ponderi variate, în diferitele regiuni ale lumii, în raport cu parametrii de conjunctură locali. Pentru contemporani tehnologia constituie motorul dezvoltării economice, fermentul asigurării unei stări a populației, factorul esențial pentru departajarea națiunilor în dezvoltate, medii și subdezvoltate. În subsidiar vigoarea activității tehnologice, condiționează o serie de probleme vitale pentru societate: asigurarea de locuri de muncă, suficiente și dotate adecvat, realizarea unei competitivități competitive, reflectată în salarii, înălțarea șomajului prin inițierea de sectoare noi de lucru și sprijinirea recalificării.

Chiar numai aspectele sumare relevate mai sus, pot motiva grija majoră a conducerilor de stat, responsabile pentru dezvoltarea producției materiale, pusă sub egida științei. În țările avansate sunt elaborate programe politice fixând modalități pertinente de susținere a evoluției tehnologice.

Exemplu elocvent: noul președinte al Franței J. Chirac s-a angajat, în cadrul programului său de administrație să diminueze șomajul, încurajând creșterea întreprinderilor mici și mijlocii prin reducerea fiscalității și lărgirea timpului lor de activitate.

Venind la noi, fără echivoc, tehnologia nu merge fără înecată într-un mediu de muncă inefficient, lipsită de finalitate.

Într-o țară - grădina a lui Dumnezeu - majoritatea produselor alimentare și aproape în exclusivitate obiectele de uz casnic provin din import.

Ratele tranziției nu își poate găsi justificare în prudența pașilor mărunt, deocamdată inconsistenti și realmente greșit orientați. Am făcut un efort de peste 800 milioane de dolari să cumpărăm avioane pentru liniile aeriene din străinătate, puse la dispoziția mai ales a călătorilor din alte țări, când cu acești bani, mult mai eficient, se puteau înzestra: agricultura, fabricile de medicamente, spitalele și cumpăra instalații pentru înlăturarea poluării mediului.

S-au angrenat în mod necorespunzător cele două pârghii capitale pentru punerea pe piciorane a întreprinderilor noastre: privatizarea și cercetarea.

Astfel privatizarea principalul trebuia să asigure eliberarea inițiativelor inteligente, de sub ingerințele politicianismului și a restricțiilor birocratice paralizante, din trecut.

Puținul de mijloace avute la dispoziție și creditele oferite de străinătate trebuiau judicios distribuite pentru încurajarea priceperii, susținerea specializării și exploatarea profitabilă a resurselor noastre naturale. În paralel se cereau garantate de lege, promitându-le îndeplinirii obligațiilor contractuale și efectuarea plăților la termenele convenite. În atari condiții

blocajul financiar, de neconceput, în țările avansate, nu ar fi putut, nici la noi, avea loc.

În mod concret, așa cum s-a procedat în fosta RDG, privatizarea trebuia să se axeze pe trei acțiuni mai importante: (I) desfacerea saibelor de întreprinderi integrate, în unități mici și mijlocii, capabile să desfășoare procese de fabricație autonome de mare eficiență, cu gestiune independentă (II) fixarea, pe baza de studii de fezabilitate, a profilului întreprinderilor și a prototipurilor puse în lucru, obligatoriu să fie concurențiale pe piața internațională (III) chemarea la conducerea întreprinderilor, pe criterii strict obiective, a unor personalități confirmate prin realizări efective, transferându-le puteri depline asupra programării și eficienței producției. În continuare, treptat capitalul de stat ar fi urmat să fie transferat particularilor prin diferite procedee.

În locul etapelor de mai sus, asistăm la instalarea și înstărire a ca patroni-proprietari a multora din membrii fostelor conduceri de întreprinderi, ridicată prin politică, administrația actuală girându-le în continuare suficiența și obtuzitatea.

În climatul nostru social, un pas politic însemnat, în sprințul formării unei mentalități sănătoase de lucru, trebuie să-l constituie, în mod paradoxal, depolitizarea cât mai deplină a vieții noastre industriale și economice.

Depolitizarea, considerată de J.S. Schreiber, trăsătura de succes, care i-a permis tehnicii americane să desfidă concurența europeană, în special la producția de înaltă specialitate științifică.

Într-o atmosferă de obiectivitate necontestabilă, se cerea consolidată autoritatea unui Consiliu național pentru dezvoltare tehnologică. Complementar era necesar să se înființeze camere pentru diferitele ramuri ingineresti, care să orienteze prin normative, regulamente, recomandări și să arbitreze corect, desfășurarea activităților tehnologice.

Referitor la cercetarea științifică, trebuia susținut rolul ei de monitor al oricărui demers tehnic. Cercetării îi revenea misiunea de a furniza Consiliului pentru dezvoltare, datele necesare elaborării marilor programe tehnologice capabile să ne asigure progresul și prin el buna stare.

Am pierdut 50 de ani în evoluția gândirii noastre tehnologice pe linia formării unei mentalități de respect față de lucrul de calitate, riguros îndeplinit.

Cercetarea academică, axată pe studii teoretice, cu subiecte disparate s-a dovedit, în cele mai multe cazuri, fără impact real în producție, iar cea din cadrul ministerelor calată pe asimilări de procedee din străinătate, a reușit să despersonalizeze personalul de studiu. Astăzi, în măsura în care ne considerăm stăpâni pe gândirea noastră, ar fi util să adoptăm formula eficiență a cercetării programate (cu finalitate). Să ne conformăm cuvintelor Generalului De Gaulle, adresate unor cercetători francezi „Cercetați, dar și aflați”.

Luând în considerare decalajul de calitate al produselor tehnologice, cea mai operativă cale de recuperare și realizare eficiență o constituie asocierile (joint-venture) încheiate pe cât posibil cu întreprinderi străine, de înaltă calificare, de tipul: Renault, Mercedes, Hochtref, Brown Boseri, Sulzer... care să accepte înființarea de sucursale în România.

Participarea noastră în cadrul convențiilor de colaborare respective, ar trebui marcată la toate cele trei capitole importante ale proceselor tehnologice (I) furnizarea de materii prime din resursele proprii, (II) alimentarea cu energie și forța de muncă umană, (III) elaborări de studii și cercetări în laboratoare locale din țară, angrenate în proiecte de studiu mai ample.

Tehnologia ne reprezintă pe toți și - mai decisiv - depindem de ea cu toții, de aceea dezbaterile legate de desfășurarea ei, ar fi cazul să ne intereseze în mai mare măsură și pe cât mai mulți.

Mircea MIHĂILESCU

Nr. 76 • Iunie 1995

Protecția mediului

La 10 iunie 1976 o catastrofă ecologică, socotită printre cele mai grave, a avut loc la Uzina chimică Iemesa din localitatea Meda aflată în imediata apropiere de orașul Seveso și la 25 km de Milano, în nordul Italiei. Uzina aparține firmei elvețiene Givodan, care, la rândul ei, este o filială a marelui concern chimic Hoffmann La Roche. La această uzină se fabrică, printre alte produse chimice, și triclorofenol, un intermediar pentru obținerea unor erbicide și dezinfectanți. Dacă procesul de fabricație scapă de sub control, așa cum s-a întâmplat la Seveso, datorită unei erori umane, se poate forma, datorită condițiilor de reacție, un produs chimic numit 2,3,7,8-tetraclorodibenzol, 4-dioxid, care face parte dintr-o clasă de produși clorurați numiți generici dioxine. Acest produs se numără printre cele mai toxice substanțe. Este de 8 ori mai toxic decât tetradioxina, de 23 de ori decât curara, de 500 de ori decât stricnina, de mii de ori decât neuroparaliticile din clasa tabunului (vezi recentul act terorist din metroul de la Tokio) și de 67500 de ori decât cianura de sodiu. Totodată, are și o persistență foarte ridicată, astfel că în fabricile în care s-au produs contaminări cu dioxine au trebuit, în cele mai multe cazuri, să fie distruse.

Intoxicarea cu dioxine poate duce, în cele mai frecvente cazuri, după ce bolnavul trece prin stări patologice dramatice, la moarte. După toate probabilitățile, dioxina are și acțiune carcinogenă (produce cancer) și teratogenă (produce malformații, anomalii, mai ales, în cursul dezvoltării embrionare). Acest lucru a fost dovedit în cursul războiului din Vietnam, unde americanii au utilizat, în luptele din junglă, un defoliant (ierbucid care provoacă căderea frunzelor copacilor) numit „Agent orange” care conținea ca impurități dioxine.

Anterior cazului de la Seveso au mai fost semnalate intoxicații cu dioxine mai mult sau mai puțin grave la fabricile de triclorofenol. La vremea respectivă mass-media din România, în scop diversionist, a „intoxicat” populația cu cele mai aberante știri în legătură cu accidentul de la Seveso, în care, fără a se da date reale cu cauzele evenimentului, se făceau vinovate societățile

multinaționale (!). În schimb nu se spunea nici o vorbă despre un accident cu dioxine care a avut loc într-un laborator de sinteze pesticide de la Institutul de cercetări Chimice (ICECHIM), din fericiu fără urmări dramatice, cât și despre Seveso să se repete la instalațiile unde se produceau pesticide pe bază de fenol clorurat din România.

Nu numai din activitățile industriale, în special din cea chimică, pot rezulta dioxine, dar și prin incinerarea deșeurilor menajere solide, a apelor uzate sau din alte reziduuri.

În prezent, o problemă care frământă autoritățile guvernamentale și organizațiile ecologiste din multe țări este găsirea unor metode adecvate pentru distrugerea sau conversia în alte substanțe netoxice a unor deșeuri ce pot genera dioxine.

DIOXINELE

Acțiunile sunt angrenați foarte mulți specialiști și, deși se alocă fonduri substanțiale, nu s-a reușit, totuși, să se găsească o tehnologie în care riscurile de formare a dioxinelor să fie complete anulate.

Printre produsele care trebuie neutralizate, o mare necunoscută o constituie distrugerea stocurilor existente de ulei clorurat utilizat ca dielectric în condensatoarele și transformatoarele electrice. Acestea constau din bifenil clorurat din condensatoarele electrice scoase din uz și din ulei clorurat amestecat cu apă din procesul de preuscare-impregnare, care pot fi impurificate cu produși de degradare de la străpungerile electrice sau cu apă de la refularea pompelor.

Uleiul de transformator, din cauza conținutului de clor din structura sa, are o mare stabilitate termică și chimică, ceea ce îi conferă o mare stabilitate în timp. Se apreciază că în lume are existat o cantitate de 350000 de tone de astfel de produși în transformatoare și condensatori electrice. Producția mondială, începând din 1929, se apreciază la 1-2 milioane de tone și se estimează că deja 250000 de tone au contaminat mediul. În România, după unele calcule, se pare

că există, în prezent, o cantitate de 12000 de tone de produși dielectrici clorurați care este în continuă creștere pe măsura dezafectării condensatoarelor și transformatoarelor electrice. În prezent, s-a renunțat la fabricarea dielectricilor clorurați.

Reamintim că, în urmă cu câțiva ani, a fost un mare scandal în legătură cu depozitarea unor deșeuri din „import” la Sulina incriminate că erau infestate cu dioxine sau care puteau genera astfel de compuși. Mai mult, după Revoluția din decembrie '89 am primit sub formă de „ajutoare” condensatori electrice uzați din Belgia. De fapt, un transfer nepermis de deșeuri toxice, pentru care cei ce ne „ajutau” știau că nu există tehnologii rentabile de neutralizare. În țările Uniunii Europene este în vigoare un tratat din 1986, pe care l-a semnat și Belgia, ce interzice transferul de deșeuri transfrontieră. Din nefericire, România nefiind membru al Uniunii Europene a ajuns o ladă de gunoi a Europei și nu numai. Din lipsă de experiență, să nu spunem din incompetență

sau chiar rea credință unii dintre ecologii aflați la guvernare, după Revoluția din '89 au fost gata să accepte, dacă nu interveneau adevărații specialiști la timp, importul gratuit de instalații de incinerare deșeurilor urbane, dar, cu condiția, să distrugem și unele produse pe care ni le puneau la dispoziție pentru ridicarea puterii calorice a arzătoarelor, noi fiind un popor „vegetal” cu consum redus de deșeuri cu putere calorică ridicată.

Pentru distrugerea dielectricilor clorurați s-au propus tehnologii, în diverse variante, ca descompunerea termică, declorurarea și degradarea microbiologică. Până în prezent, se pare că cele mai eficiente metode folosite pe plan mondial sunt cele bazate pe incinerare.

Ministerul Cercetării și Tehnologiei a inițiat în cursul anului 1994 un program de cercetare pentru elaborarea unei tehnologii de incinerare a deșeurilor de dielectrici clorurați, cât și a altor reziduuri care pot da naștere la dioxine. Totodată, cercetătorii de la Institutul de Cercetări pentru Rafinării și Petrochimie din Ploiești au realizat dielectrici nepoluanti pentru condensatori electrice.

Corneliu-Anton COCIAȘU

Politica României în domeniul nuclear

Actuala situație internă și internațională cere adoptarea unei politici coerente în domeniul energetic care să permită României alegerea, dintr-o plajă largă de opțiuni posibile, a variantei optime în funcție de interesele sale economice și politice. În condițiile unei relansări viitoare a economiei naționale și a creșterii deficitului de materii prime, nu există alternativă la energia nucleară. Această opțiune implică rezolvarea unui complex de probleme ce pleacă de la formarea de competențe în domeniul nuclear și se termină cu asigurarea securității nucleare.

În anii '70 a început construcția Centralei Nuclearo-Electrice (CNE) de la Cernavodă. Este o soluție agreată de țările dezvoltate datorită securității nucleare avansate și în plus conferă României independență prin utilizarea drept combustibil a uraniului natural existent în subsolul său. Mai înainte, însă, s-a elaborat cadrul legislativ necesar desfășurării activităților în domeniul nuclear, concretizat în legea 61/1974, lege inspirată din modelul legislativ american. Supercentralizarea comunistă și-a pus însă amprenta, generând un viciu de fond: aceeași instituție a administrației publice centrale (Comitetul de Stat pentru Energia Nucleară - CSEN) gira simultan promovarea activităților în domeniul nuclear și controlul securității nucleare.

La începutul anului 1990, în locul extragerii componente de control al securității nucleare și păstrare a organului administrației publice centrale de promovare a activităților în domeniul nuclear, CSEN a fost desființat, iar legea 61/1974, în loc să fie amendată corespunzător, a fost ignorată deliberat, deși nu este nici în prezent abrogată.

Atribuțiile CSEN au fost preluate de Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare (CNCAN) din Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului (controlul securității nucleare), RENEL din Ministerul Industriilor (realizarea investiției CNE-Cernavodă) și Institutul de Fizică Atomică din Ministerul Cercetării și Tehnologiei (cercetare - dezvoltare în domeniul nuclear și relații internaționale). Timp de aproape 5 ani nu a existat un organism care să elaboreze strategia în domeniul nuclear și să urmărească aplicarea ei, așa cum există în țările dezvoltate.

Comisia prezidată de Acad. M. Peculea, stabilită de guvernul Stoiljan în septembrie 1992, pentru propuneri de organizare a domeniului nuclear în conformitate cu legislația în vigoare și practica internațională, a înaintat raportul său în decembrie 1992 guvernului Văcăroiu, în care se arată

necesitatea înființării unei autorități naționale în subordinea directă a guvernului.

În urma a numeroase alte demersuri, în a doua jumătate a anului 1994, s-a înființat Agenția Națională pentru Energia Atomică (ANEA) în subordinea Ministerului Cercetării și Tehnologiei, cu atribuții în elaborarea Programului Nuclear Național, dar nu și în controlul modului în care se îndeplinește acesta.

Lipsa acestei componente de control a generat neregulile de la CNE Cernavodă și a condus recent la înlocuirea conducerii RENEL. Cert este că în acești ultimi 5 ani, cele aproximativ 250 de întreprinderi românești care aveau acceptul canadian de calitate au fost eliminate din competiție și au fost realizate contracte păgubitoare pentru statul român prin importuri nerationale.

Din punct de vedere legislativ se conturează o situație extrem de periculoasă. Proiectul Legii privind condițiile de desfășurare în siguranță a activităților nucleare a fost înaintat foarte recent plenului Camerei deputaților de Comisia pentru industrii și servicii, pentru dezbateri și aprobare. Proiectul celeilalte legi privind promovarea activităților din domeniul nuclear n-a fost înaintat de Guvern Camerei deputaților, deși a fost solicitat. Cele două legi ar trebui să suplinească legea 61/1974. Prin abrogarea legii 61/1974 și promovarea doar a legii privind condițiile de desfășurare în siguranță a activităților nucleare, se deschide calea legală pentru nereguli.

Se impune așadar necesitatea transformării ANEA în organ guvernamental cu atribuții atât în elaborarea Programului Nuclear Național cât și în girarea îndeplinirii lui, precum și completarea vidului legislativ în domeniu cu Legea privind promovarea activităților în domeniul nuclear. Până la înaintarea acestui proiect de lege comisiilor de specialitate din Camera Deputaților sau Senat, este necesar ca în proiectul Legii privind condițiile de desfășurare în siguranță a activităților nucleare, la sfârșitul articolului 59, să se introducă un alineat nou care să specifice că prevederile legii 61/1974 privind promovarea activităților nucleare vor face obiectul unei alte legi.

C. DAN
Institutul de Fizică Atomică

Premise ale reconstrucției

Publicăm în continuare, sub forma reperelor programatice, elemente din proiectul actualizat de program politic al PNȚCD. Organizațiile noastre teritoriale, precum și membrii partidului, în nume propriu, au posibilitatea de a face propuneri de îmbunătățire a acestui proiect și de a le transmite, de urgență, la redacția ziarului „Dreptatea”.

Servicii

Nu este un secret că în România sectorul terțiar, și în special al serviciilor, a fost neglijat cu bună știință, urmare firească a neluării în considerare a unor drepturi naturale ale populației, precum: o viață decentă, informare obiectivă, liberă dezvoltare a personalității, acces la tehnica modernă (informatică, telecomunicații etc).

Într-o accepțiune mai generală, în sfera sectorului terțiar intră transporturile și telecomunicațiile, comerțul, serviciile de turism, hoteluri și restaurante, activitățile financiar-bancare, de asigurări, învățământ, sănătate, asistență socială, tranzacții imobiliare, alte servicii.

Dacă în democrațiile occidentale ponderea populației active ocupate în servicii depășește în general 50% (spre exemplu, S.U.A. și Suedia - 70,3%, Canada - 70,1%, Danemarca - 66,3%, în 1989), în România, cu toată creșterea din ultima perioadă, ponderea sectorului terțiar abia atinge 30%.

PNȚCD consideră, față de această situație, că dezvoltarea puternică a acestui sector va fi benefică atât pentru atragerea forței de muncă disponibile sau disponibilizabile, cât și pentru îmbunătățirea sensibilă a calității vieții tuturor și a fiecăruia. Chiar dacă în ultimii cinci ani s-a constatat evoluția sectorului privat în acest domeniu, totuși marelui patron a rămas tot statul, care controlează peste 55% din sectorul terțiar, deși administrarea de către stat s-a dovedit a fi, în general, neprofitabilă societății românești. Lipsită adeseori de concurență, funcționarea unităților de stat a dus de atâtea ori la dezordine, indisciplină și corupție. Cât despre indiferența în fața problemelor curente ale cetățenilor, se pare că ea a devenit cronică atât pentru factorii de răspundere cât și pentru mulți dintre funcționarii și salariații publici. Considerăm că remediul este unul singur: privatizarea treptată, fie ea parțială sau totală, și apariția unor noi elemente concurențiale viguroase.

Finanțe și credit

Restructurarea și modernizarea sistemului bancar - capabil să ofere o gamă largă de servicii specifice agenților economici cu capital privat, mixt sau de stat - constituie o condiție absolut necesară redresării economiei naționale. În conformitate cu experiența statelor dezvoltate, baza financiară a economiei de piață este creditul, ca o componentă principală în asigurarea resurselor financiare, alături de folosirea unei părți importante din profit.

În situația decapitalizării generale a agenților economici și a resurselor limitate din sistemul

bancar în raport cu necesitățile prezente ale economiei românești, considerăm că se impun, cel puțin în această perioadă, reglementări raționale privind acordarea creditelor, în sensul existenței unor garanții de obținere a profitului.

Subliniem rolul important al unei bănci Naționale independente, în condițiile economiei de piață, care

Ion Corniță, deputat PNȚCD (Bacău):

„Ce măsuri se preconizează pentru S.C. Letea - Bacău?”

Din 1990, producția de hârtie pentru ziar este mereu în pericol deoarece S.C. Letea - Bacău nu este aprovizionată ritmic cu lemnul necesar. Reducerea sau sistarea producției reprezintă un atentat la viața întregii prese, dar în special a celei independente. Ca să nu mai vorbim de spectrul somajului pentru salariații societății Letea. Măsura scutirii de taxe vamale a importului de hârtie pentru ziar este un paleativ care nu poate rezolva pe fond și cauza. Dl. deputat Corniță îl întreabă pe primul ministru, dl. Nicolae Văcăroiu, dacă a preconizat măsuri eficiente pentru rezolvarea acestei grave probleme.

trebuie să acționeze nu prin măsuri de comandă, ci numai prin reglementări privind mecanismul creditării, dezvoltarea pieței bancare și a bursei de valori, stimularea concurenței între bănci, inclusiv prin crearea băncilor particulare.

Fenomenul inflaționist, combinat cu stagnarea producției de bunuri și servicii („stagflația”), a condus și conduce încă la scăderea drastică a calității vieții, în special a păturilor sociale defavorizate din punct de vedere material. Dezechilibrul dintre masa monetară în circulație și oferta de bunuri și servicii nu poate fi eliminat numai prin politicile monetare susținute de BNR (cu oarecare succes), ci trebuie intervenit asupra cauzei principale: declinul economic. Aici se impune adoptarea cu curaj a unui program concret de restructurare a întregii economii, în conformitate cu o strategie adaptată economiei de piață cu caracter social, a interesului național și cu politica în domeniu a instituțiilor internaționale la care România este parte.

Reducerea deficitului bugetar și a datoriei publice, resorbirea inflației, renunțarea la împrumuturi - interne și externe - pentru finanțarea consumului și a dobânzilor, lichidarea blocajului financiar și prin îmbunătățirea organizării deontărilor între parteneri, înființarea unei

societăți naționale care să prelucreze datele privitoare la creditele acordate agenților economici și să ofere informații referitoare la aceștia, înființarea unei societăți de asigurare a exporturilor în caz de faliment al partenerilor externi, economisirea în gestiune internă a agenților economici, reducerea cheltuielilor autorităților publice, eliminarea risipei, fraudei și evaziunii fiscale, a birocrăției excesive, dezvoltarea sectorului privat mai ales prin măsuri pentru finanțarea întreprinderilor mici și mijlocii, încurajarea sectorului terțiar, restructurarea sistemului de impozitare în vederea stimulării investițiilor constituie politici prioritare pentru eliminarea dezechilibrelor financiar-monetare și începutul redresării și creșterii economiei românești.

Transporturi

PNȚCD preconizează conceperea și realizarea unui sistem echilibrat de transporturi (rutier, feroviar, naval, aerian), în concordanță cu raportul cerere/ofertă pe piața transporturilor, care să pună în valoare poziția geopolitică a României la acest sfârșit de mileniu.

1. Considerăm necesară proiectarea unui sistem complex de transporturi în funcție de perspectiva dezvoltării economice a României și de racordarea la structurile mondiale de transporturi. Menționăm că în prezent oferta de transport public rutier (mărfuri și persoane) este insuficientă în special datorită calității infrastructurii (rețeaua de drumuri, șosele, autostrăzi, servicii specifice), dar și a mijloacelor de transport, cu puternic impact ecologic. Transportul individual ne situează pe ultimele locuri din Europa (în 1991, în România erau 67 mașini personale/1000 de locuitori, față de media țărilor dezvoltate de 400-600), dar, credem că mai importantă este valoarea ratei de risc rutier de circa 40 de ori mai mare decât media europeană.

Oferta actuală de transport feroviar este dezechilibrată, fiind insuficientă, în special pentru transportul de persoane în trafic suburban și pentru transportul de mărfuri cu valoare înglobată mare, respectiv excedentă pentru transportul de mărfuri de masă. În privința transportului aerian, oferta este, de asemenea, insuficientă atât prin infrastructură (aeroporturi, dotări, servicii), cât și prin mijloacele de transport care, cu mici excepții, nu sunt adaptate cerințelor moderne.

2. Ținând seama că legislația actuală este imperfectă și incompletă, sunt necesare reglementări pentru:

- armonizarea concurențială a pieței transporturilor (fiecare mod de transport trebuie să reflecte în costuri nu numai cheltuielile propriu-zise de transport, dar și costul adăugat datorită efectelor negative asupra mediului și societății);
- favorizarea transportului cu mijloace individuale;
- atragerea de capital străin la dezvoltarea și modernizarea infrastructurilor și pentru exploatarea modernă a acestora;
- promovarea participării tot mai

mari a capitalului privat, în condițiile în care statul - ca reprezentant al interesului comunitar național - își păstrează dreptul la decizia finală în privința planificării priorităților și valorificării concurențiale în domeniu.

Turism

România se prezintă ca o țară binecuvântată de Dumnezeu pentru dezvoltarea și practicarea turismului la scară economică, beneficiind de o diversitate extraordinară de condiții naturale care permit o multitudine de oferte turistice. Dacă acestea nu au fost puse în valoare, cauzele se găsesc în dotări și servicii turistice mediocre, în concepții funcționale simple, dezinteres, management defectuos, corupție.

PNȚCD își propune să găsească soluții concrete pentru vitalizarea mișcării turistice prin:

- asigurarea unei noi structuri organizatorice, în care să predomine inițiativa particulară;
- profesionalizarea personalului din turism;
- perfecționarea cadrului legislativ, inclusiv prin promulgarea Legii turismului;
- asigurarea unei baze materiale de calitate, cuprinzătoare și rentabilă;
- îmbunătățirea ofertei turistice românești, inclusiv prin turism rustic și de cură;
- educație ecologică de masă prin sistemul de învățământ și prin alte mijloace;
- protecția turiștilor în relațiile cu prestatorii de servicii turistice pentru impunerea calității serviciilor contractate;
- organizarea unui sistem eficient de promovare a turismului românesc în țară și străinătate;
- impulsivitatea conectării turismului românesc la marile fluxuri turistice internaționale.

Să salvăm „Salvamontul”

Domnul deputat Mircea Mihai Munteanu a adresat Guvernului, în numele grupului parlamentar PNȚCD și PER, două interpelări.

În prima dintre ele, se remarcă faptul că datorită lipsei unui sistem de salvare montană adecvat, în fiecare an se pierd în mod absurd câteva zeci de vieți omenești, aparținând, în special, celor tineri.

Dar România are un potențial turistic montan foarte ridicat. Această premisă naturală favorabilă impune ca, în efortul de dezvoltare economică generală a țării, să se includă și organizarea turismului montan. În cadrul acestui proces, trebuie să se asigure activități de salvare montană local convenit.

Ca urmare, se cere Guvernului să inițieze un proiect de lege privind salvarea montană, întemeiat pe principii moderne și realiste.

Legea învățământului în dezbaterile Senatului României

Poziția PNȚCD

În cadrul dezbaterilor generale ale Legii învățământului în Senatul României, dl. senator Vasile Vetișanu, președintele Grupului parlamentar PNȚCD din Senat, a prezentat în detaliu poziția programatică a partidului în problema învățământului românesc, în general, și poziția față de proiectul de lege în particular. Ținând seama de prioritatea națională care trebuie acordată învățământului și de consistența punctelor de vedere exprimate public, ziarului „Dreptatea” îi revine obligația de a face cunoscută această poziție, prin prezentarea unui material de sinteză.

Legea învățământului, prezentată astăzi spre dezbateri în Senat este, poate, cea mai așteptată lege de câțiva ani încoace. După cum se știe, vechea lege comunistă a dăunat mult învățământului românesc, iar consecințele ei s-au prelungit până în zilele noastre. Schimbarea sistemului de învățământ a devenit posibilă după Revoluția anticomunistă din 1989, iar legea pe care o discutăm începând de astăzi poate crea, după cum spunea marele cărturar Vasile Pârvan, „un nou așezământ oficial de cultură socială și de cultură creatoare”, atât de necesar generațiilor tinere, avide să cunoască și să se formeze într-o școală modernă, având la bază libera dezvoltare a individualității și a personalității umane.

Considerând învățământul o prioritate națională, PNȚCD a înaintat încă din 1991 un proiect de Lege a învățământului, iar în 1993, alături de alte partide ale Convenției Democratice, a prezentat o nouă propunere legislativă. În Senat, în cadrul Comisiei pentru învățământ și știință, poziția noastră a fost susținută de domnii senatori Tiberiu Vladislav și Mihail Buracu.

Așadar, o adevărată Lege a învățământului românesc trebuie să înlăture efectele nocive ale totalitarismului comunist, să reînnoade legăturile cu tradiția legislativă valoroasă în materie, să jaloneze pașii spre lumină și contemporaneitate ai tinerilor, în concordanță cu cerințele acestui sfârșit de mileniu.

Învățământul românesc trebuie repus în centrul culturii și al spiritualității, conceput ca un sistem deschis și democratic de instruire și educație, bazat pe valori științifice, culturale și morale, printr-o fericită îmbinare a factorilor educaționali - familia, școala și biserica.

Politica noastră în domeniul învățământului se bazează pe principiul egalității șanselor, dar ține seama de diferențele individuale firești. De aici, un învățământ orientat către studiul diferențiat, stimulând elevii și studenții foarte dotați și promovând valorile autentice.

Pornind de la ideea că trebuie schimbată mentalitatea potrivit căreia învățământul este neproductiv, consu-

mator de resurse, când, dimpotrivă, sistemul educațional face parte din categoria celor mai rentabile domenii, fiind creator de resurse umane - calificate și competente.

PNȚCD are convingerea că un stat liber și democratic are nevoie de cetățeni cu o bogată cultură generală, buni specialiști - la nivelul maxim al performanțelor individuale -, deschiși față de nou, mobili în gândire, înzestrați cu putere de discernământ, capabili de decizie și acțiune, solidari cu semenii lor.

Dorim să proiectăm un sistem de învățământ care să dezvolte folosirea deplină a inteligenței și să transforme omul în robot, depozitar exclusiv al informației profesionale; învățământul trebuie să contribuie la dezvoltarea

Ion Corniță,
deputat PNȚCD
(Bacău):

„Pensionarii handicapați sunt condamnați la moarte”

În județul Bacău, persoanele handicapeate care au dreptul, conform legii, de a fi ajutate de însoțitori nu au primit drepturile bănești din decembrie 1994. Ministerul Muncii și Protecției Sociale a transmis o dispoziție prin care pensionarii handicapați să nu mai beneficieze de ajutorul unor însoțitori plătiți. Deci sunt condamnați la moarte rapidă și sigură.

simtului estetic și să constituie un punct de sprijin moral și religios, fără însă a impune nimănui, cu forța, credința propriu-zisă în Dumnezeu. În consecință, susținem studiul religiei în școală, una din căile sigure de atenuare și eliminare a crizei morale, moștenite și perpetuate, a intoleranței, a suspiciunii și invidiei, atât de prezente în România de azi.

Un element fundamental al politicii noastre în sfera învățământului îl constituie imperativul redării motivației și demnității personalului

didactic printr-o salarizare corespunzătoare rolului său - salariul mediu în învățământ să fie superior salariului mediu din economie - prin apărarea drepturilor - inclusiv instaurarea unei quasi-inamovibilități -, dar și printr-o exigență sporită la realizarea actului educațional. Principiul concursului pentru ocuparea oricărei funcții, mai ales de conducere, îndrumare și control, trebuie să stea în atenția noastră.

Modernizarea și restructurarea învățământului, dezvoltarea metodelor și tehnicilor moderne de instruire nu se pot realiza fără o strategie investițională coerentă, fără alocare bugetară în concordanță cu principiile reformei învățământului. În acest sens, susținem introducerea unui prag minimal de 6% din Produsul Intern Brut ca finanțare din Bugetul de Stat, concomitent cu folosirea și a altor surse: bugete locale, agenți economici, alte persoane juridice și fizice, proiecte de finanțare externă etc.

Bazat pe principiul subsidiarității, milităm pentru o reală descentralizare a sistemului național de învățământ, atribuind putere de decizie la nivel local, cu implicarea competenței, a răspunderii personale și prin asigurarea resurselor, dar și prin exercitarea unui control eficient din partea societății civile și a autorităților centrale și locale din învățământ. Organismele consultative și participative trebuie să se manifeste la toate nivelurile sistemului.

Susținem obligativitatea învățământului primar și gimnazial, până la vârsta de 16 ani, concomitent cu sprijinirea prin buget a întregului învățământ de stat.

PNȚCD sprijină dobândirea de către instituțiile de învățământ superior a unei autentice autonomii universitare, fără presiuni și ingerințe de orice natură, dar cu asumarea responsabilității de către organismele de conducere. Învățământul superior trebuie restructurat prin echilibrarea componentei științifice cu cea umanistă, de care s-a ținut prea puțin seama în regimul comunist.

Sprijinim dezvoltarea cercetării universitare, ridicarea calificării profesionale a personalului didactic, schimbul internațional, integrarea europeană, măsuri în vederea asigurării calității învățământului românesc.

Acordăm o atenție deosebită învățământului particular, ca subsistem concurențial care constituie o completare și o alternativă celui de stat, în condițiile asigurării calității, în conformitate cu standardele naționale, mai ales că acest învățământ a lipsit, fiind desființat după 1948.

În mod consecvent, PNȚCD sprijină învățământul în limbile minorităților naționale potrivit normelor și uzanțelor europene, în ideea păstrării identității etnice, conservării tradițiilor și culturii persoanelor aparținând acestor minorități, fără însă a crea un sistem paralel de învățământ.

PNȚCD susține ideea educației permanente - inclusiv prin învățământ la distanță -, în beneficiul persoanei și al întregii colectivități, atât prin sistemul național coordonat de Ministerul Învățământului, cât și prin contribuția unor asociații și organizații neguvernamentale, școli populare - mai ales în mediul rural -, prin radio și televiziune etc.

Remus Opris,
deputat PNȚCD
(Prahova):

„Guvernul penalizează medicii fără a le crea și cadrul organizatoric necesar”

Prin Hotărârea Guvernului nr. 108/1995 se încearcă, pe bună dreptate, să se asigure continuitatea asistenței medicale în timpul nopții și în zilele libere. Dar a obliga medicul să semneze un angajament pentru asigurarea permanenței asistenței medicale înainte de a se organiza centrele de urgență este un procedeu neconstituțional, care declanșează nemulțumirile medicilor penalizați fără vină!

O componentă esențială a doctrinei noastre reprezintă protecția socială autentică a elevilor, studenților și personalului din învățământ.

Ca un corolar al punctelor noastre de vedere, susținem ca reforma învățământului trebuie să fie un pas înaintea reformei generale, deoarece numai un învățământ de calitate poate asigura resursa umană capabilă să realizeze progresul țării și integrearea sa europeană, potrivit tradițiilor și specificului națiunii române.

În încheiere, reiterăm ceea ce am accentuat de la început că pentru noi învățământul se înscrie în categoria permanentelor. Drept urmare, el trebuie scos de sub incidența unor jocuri sau interese politice conjuncturale, de partid. Acesta este sensul intervenției de față și din această perspectivă vom aborda și dezbaterile pe articole.

Intervenția dlui Tiberiu Vladislav, senator PNȚCD în legătură cu Legea Învățământului

În cadrul dezbaterilor generale în Senatul României asupra proiectului legii învățământului, senatorul de Hunedoara, dl Tiberiu Vladislav, membru al Comisiei pentru învățământ și știință, a avut o intervenție în completarea poziției oficiale a PNȚCD, expusă de președintele grupului parlamentar, dl Vasile Vetișanu. În intervenția sa dl Vladislav a arătat că proiectul legii învățământului, votat de Camera Deputaților, corespunde într-o proporție de cel puțin 3/4 necesității de restructurare și modernizare a învățământului românesc.

În cadrul comisiei de învățământ și știință a Senatului, reprezentanții PNȚCD - d-nii Tiberiu Vladislav și Mihail Buracu - au adus numeroase amendamente de fond și formă pentru a îmbunătăți în continuare textul supus dezbaterii Senatului. Aceste amendamente au rezultat în urma colaborării celor doi senatori cu reprezentanți ai departamentului de specialitate al PNȚCD, cu

membri ai Academiei, alte cadre didactice universitare, cercetători, studenți - toți membri ai partidului - de-a lungul unei perioade de peste 6 luni. De subliniat că cele mai importante amendamente propuse au fost prezentate în ultimele numere ale ziarului „Dreptatea”. Unele amendamente au fost acceptate în comisie, fiind incluse în Raportul prezentat Senatului, altele, neacceptate, vor fi susținute în plen de către reprezentanții PNȚCD.

Din prima categorie se remarcă formularea mai bună a articolului 9 vizând studiul religiei în școală, articol 26 privind examenul de bacalaureat, art. 93 în care s-a reintrodus principiul inviolabilității spațiului universitar, art. 121 - cu referire la crearea șanselor egale de ocupare a posturilor de către persoanele aparținând minorităților naționale și altele.

Din a doua categorie, nu au fost acceptate reparările pentru personalitățile vieții științifice și

culturale care, din motive discriminatorii, nu au avut posibilitatea dobândirii titlului de doctor după cum nici prevederea posibilității anulării unor doctorate de tip „Elena Ceaușescu”. De asemenea, nu s-a acceptat majorarea cu 6% din PIB a pragului minimal destinat prin bugetul de stat învățământului românesc, după cum nu și-a găsit locul în Raport nici propunerea de sprijinire materială a elevilor capabili de performanțe deosebite, proveniți din medii defavorizate material și social.

În final, dl senator Tiberiu Vladislav și-a exprimat convingerea că plenum Senatului va înțelege însemnătatea acestei legi pentru învățământul românesc și o va finaliza înaintea vacanței parlamentare, iar, dacă va fi cazul, va accepta să lucreze și în unele zile de vineri, astfel încât să ofere acestui important segment, declarat prioritate națională, legislația pe care o merită.

Sinteza conferințelor de presă ale PNTCD

29 mai 1995

22 mai 1995

Participanți: Radu Vasile - purtător de cuvânt
Ion Diaconescu - prim vicepreședinte PNTCD
Sorin Lepșa - deputat PNTCD de Brașov

În deschiderea conferinței de presă, dl Radu Vasile a comentat, pe scurt, vizita delegației Fondului Monetar Internațional și a Băncii Mondiale, vizită care trebuia să aibă loc în februarie, dar care, la insistențele guvernatorului Băncii Naționale, Mugur Isărescu, a fost amânată pentru această lună.

În ceea ce privește aniversarea a cinci ani de la înființarea primului Parlament, dl Radu Vasile a precizat că această aniversare nu-și are rostul, deoarece campania electorală din 1990 a fost dominată de minciună și violență, iar răspunderea celor care au condus țara în urma alegerilor din 1990 nu poate fi ștersă.

Deoarece anumite măsuri cu caracter organizatoric și disciplinar luate în cadrul PNTCD au produs valuri în presă, dl Radu Vasile a încercat să le explice. Astfel, eliminarea Ancăi Cernea și a lui Marius Bostan a survenit ca o urmare logică a celorlalte sancțiuni pe care aceștia le-au primit, gradat, aceasta fiind ultima sancțiune care le mai putea fi aplicată. Motivul principal pentru care cei doi au fost sancționați este încălcarea sistematică a hotărârilor adoptate de forurile de decizie ale partidului. Afirmările conform cărora dânsii ar fi puternici, puri, anticomuniști și promonarhiști, dând de înțeles că restul membrilor partidului nu este așa, sunt complet hazardate, în opinia domnului Radu Vasile. În ceea ce privește demisia domnului Ioan Bărbuș din funcția de vicepreședinte al partidului și cea de președinte al Juriului de Onoare și Disciplină, „noi regretăm foarte mult acest lucru, dar, totodată, înțelegem că acesta a fost un gest de solidaritate cu fiica sa, doamna Anca Cernea, care, în urma eliminării din partid, l-a pus pe tatăl său într-o situație dificilă din punct de vedere moral”, a afirmat domnia sa. „Ne pare foarte rău că un om de o mare probitate și onestitate trebuie să se confrunte cu această situație, însă îl înțelegem și-i respectăm gestul”, a mai spus dl Radu Vasile.

Domnul Ion Diaconescu a dat detalii în legătură cu Delegația Permanentă a partidului, care va avea loc sâmbătă, 27 și duminică, 28 mai, la Alba Iulia. Principalul punct pe ordinea de zi este aprobarea noului statut al partidului, de fapt, a amendamentelor aduse în cursul celor trei ani de la ultimul Congres. Acest nou proiect de statut are la bază vechiul statut adoptat la Congresul din 1991 și statutul PNT. Referitor la discuțiile din presă apărute pe marginea acestui proiect de statut sunt simple „valuri”, nefondate, dovăduindu-se că cei care au adus acuze acestuia nu cunoșteau nici vechiul statut. Este normal ca într-un partid democratic să existe diferite păreri; de altfel, unanimitatea poate deveni chiar suspectă, însă nu diversitatea opiniilor a deranjat, ci maniera în care aceste poziții au fost făcute publice, sub forma unor declarații făcute de oameni fără nici o funcție în partid care să le permită acest lucru. De altfel, campania de presă declanșată de nemulțumiri de aceste amendamente a relevat adversitate față de partid.

Andreea STAMATE

În deschiderea conferinței, liderii PNTCD au prezentat câteva probleme legate de recent încheiata adunare a Delegației Permanente de la Alba Iulia care a avut ca obiectiv principal adoptarea noului Statut al partidului, care a fost adoptat cu o majoritate covârșitoare. Domnul Radu Vasile consideră noul Statut este adecvat realității acestei perioade de tranziție, atât din punct de vedere al partidului, cât și din viața socială. Domnul Ion Diaconescu a subliniat că întrucât democrația nu înseamnă unanimitate, ca în mentalitatea sovietică, ci dezbateră și discutarea tuturor problemelor, recentele discuții pe marginea noului Statut este adecvată realității acestei perioade de tranziție, atât din punct de vedere al partidului, cât și din viața socială.

O altă problemă abordată a fost recentul Congres al UDMR, care a avut la purtătorul de cuvânt al PNTCD, nu a luat în discuție și nu a reușit să rezolve unele dintre marile probleme cu care se confruntă. Succesul domnului Ion Diaconescu, care a fost reales ca președinte al UDMR, s-a datorat atitudinii reprezentanților ai vieții politice din Ungaria, care au subliniat că nu au atitudine extremiste. Domnul Radu Vasile consideră că apariția unor documente ale UDMR privind autonomia teritorială pe criterii etnice și contestarea caracterului național unitar al României ar influența negativ campania electorală, determinând o reorientare a electoratului la probleme economice și sociale spre probleme de natură naționalistă și o mobilizare a opțiunilor electorale cât și echilibrului de forțe politice.

În ceea ce privește Raportul Adunării parlamentare a NATO, domnul Ion Diaconescu a subliniat că căruia România nu este vizată pentru integrarea în NATO, domnul Radu Vasile a arătat că motivul acestei atitudini îl constituie puterea de fapt după 1990 și mai ales actuala structură a coaliției de putere din România care reprezintă una dintre „pietrele de moară” ale accesului României la structurile europene și atlantice.

Referindu-se la Legea privind regimul caselor naționalizate, care a fost votată săptămâna trecută în Cameră, domnul Răsvan Dobrescu a subliniat că legea este nedreaptă, dezechilibrată. PNTCD susține două principii fundamentale: respectarea integrală a dreptului de proprietate și garantarea apărării drepturilor chiriașilor. În opinia PNTCD, Legea care a fost votată realizează o redistribuire a proprietății imobiliare și reprezintă expresia unor concepții comuniste, acționând în interesul personal și de grup al aceluiași demnitar, având un acut caracter demagogic. Deputații PNTCD au votat în bloc împotriva acestei legi pe care o vor ataca la Curtea Constituțională.

Răspunzând întrebării unui ziarist de la Radio BBC, domnul Ion Diaconescu, a arătat că transferul de putere în cadrul partidului este o generație vârstnică către cea tânără nu va reprezenta un moment semnificativ nu se va realiza brusc, ci pe măsură ce vor apare necesități de acest gen ceea ce privește eventuala retragere, la viitorul Congres al PNTCD, domnul Corneliu Coposu în poziția de președinte de onoare, domnul Ion Diaconescu a arătat că nu s-a avut în vedere această posibilitate atunci când s-a adoptat amendamentul privind existența unui președinte de onoare al Delegației Permanente, iar asupra acestei probleme va decide Congresul al Corneliu Coposu.

Corina

Personalitatea politică și supraviețuirea politică

În fiul de baștină al celui mai odios putregai uman din istoria neamului - Scornicești - poate tocmai pentru a curăța acel loc de amintire de coșmar, între 19 și 21 mai, în organizarea PNTCD și sub egida Fundației „Eduardo Frei”, s-au desfășurat lucrările simpozionului cu tema „Personalitatea politică și supraviețuirea în viața politică”.

Lucrările au fost deschise de către dl. Valentin Argeșeanu, deputat PNTCD care i-a prezentat pe cei doi invitați: dl Ieș Bremmer, șeful campaniei electorale a Partidului Creștin-Democrat din Olanda și dl Michael Sijbam, șeful biroului de presă al Organizației de Tineret a aceluiași partid.

Lucrările simpozionului s-au desfășurat pe patru grupe de lucru, în care invitații au făcut expuneri și s-a dezbătut pe marginea subiectelor. Fiecare grupă - atelier de lucru a avut câte un subiect. Iată care au fost acestea: 1. Care considerați că este viziunea partidului dvs. pentru redresarea României? 2. De ce credeți că partidul are nevoie de o bază electorală solidă în zona

dvs.? 3. De ce are nevoie partidul de o organizație de femei? 4. Cum putem promova orașul sau satul din care provenim?

În partea a doua a zilei de sâmbătă, 20 mai, s-au analizat desfășurarea unei campanii electorale. Cele patru grupe de lucru au prezentat referate tematice, astfel: 1. alegerile locale în mediul rural, 2. plan de campanie electorală în zona urbană, 3. campanie electorală mixtă, 4. campania electorală în zona cu populație preponderent vârstnică.

Toate expunerile au fost urmate de comentarii și dezbateri.

În ultima zi s-a dezbătut tema planului de campanie de presă, dezbătută și ea în același cadru al celor 4 grupe de lucru. În încheierea lucrărilor dl deputat Argeșeanu s-a adresat atât invitaților cât și participanților subliniind rolul benefic al acestor exerciții.

Nu putem să nu încheiem fără să amintim sârgul organizatoric excelent al gazdei: Organizația PNTCD Olt.

Luminița Sanda DUCA

Convocarea conferinței organizației Timiș a PNTCD

Biroul de Conducere, Coordonare și Control al PNTCD a confirmat programarea celei de a doua faze a conferinței județene a organizației PNTCD Timiș, din data de 10 iunie, ora 9,30, în Aula Mare a Universității de Medicină. Conducerea centrală a partidului a hotărât să delege la acest al doilea tur de scrutin trei reprezentanți în vederea coordonării lucrărilor. Sunt așteptați la conferință delegații împuterniciți de către organizațiile locale, precum și delegații de drept, conform statutului. Admiterea în sală a delegaților se va face pe baza carnetului de membru PNTCD cu cotizația achitată la zi.

Biroul de conducere al PNTCD Timiș

Barbu Pițigoiu deputat PNTCD (Argeș):

„Birocrația înormantă rețeaua argeșeană de drumuri”. În județul Argeș, lucrările de dezvoltare și modernizare a rețelei de drumuri publice sunt împiedicate de lipsa acordării dintre actele normative elab. de Ministerul Transporturilor (1719/94) și de Ministerul Finanțelor (nr. 4765/94). Întârzierea birocratică finanțării, lucrările atârșate neterminate se degra. constructorul nu poate beneficia de sezonul favorabil pentru lucrărilor.

ANUNȚ

Liceul teoretic „Ion M. che” - Topoloveni, de la d. elev, anunță împlinirea an de la trecerea în neființ. fesoarei și dirigintei Stau model de dăruire pentru țatei și dascăli.

Judecata istoriei

Istoria are și neprețuitul dar de a judeca cu nepărtinire faptele contemporanilor noștri, pe care noi nu avem curajul sau destoinicia de a-l cunoaște drept și adevărat.

Mihail Kogălniceanu

Cel mai adesea, modul în care sunt considerați oamenii politici diferă în chiar timpul vieții lor sau chiar în perioada carierei de politicieni pe care au îmbrățișat-o. Lăsând la o parte răul pe care împreună cu Roosevelt l-a făcut unei bune părți a Europei pe care au lăsat-o la cheremul lui Stalin, pentru poporul englez, Winston Churchill a adus o însemnată contribuție la susținerea moralului, organizarea rezistenței și furtivitatea victoriei. Toate acestea nu l-au împiedicat ca după terminarea victorioasă a războiului, să cadă în alegeri iar în circumscripția electorală în care a candidat, un fermier total necunoscut să se apropie de scorul realizat de premierul conservator.

Germanii, supuși unor restricții iraționale prin pacea de la Versailles din 1919, pradă inflației și unui somaj distrugător, și-au pus speranța în promisiunile lui Hitler. Beneficiind și de atenuarea crizei economice pe plan internațional, s-a reușit redresarea economică a reich-ului german, iar în august 1939 acesta ajunsese la o poziție și întindere teritorială excepțională. Orbită, nașunea a fost entuziasmată de victoriile asupra Franței, Belgiei, Olandei, Norvegiei, Greciei și asupra Uniunii Sovietice în prima parte. Hitler era la apogeu și divinizat. După înfrângerea de la Stalin-grad, în doi ani și trei luni, Germania înfrântă devenise un morman de ruine, numără cinci milioane de morți și un număr mult mai mare de oameni fugiți din calea hoardelor lui Stalin, sau expulzați de guvernele poloneze și cehoslovace. După ce dusesse țara la un dezastru unic în istorie, Hitler și-a pus capăt zilelor.

Cu Stalin, în viață, popoarele Rusiei și milioane de inconștienți din întreaga lume, s-au comportat nu numai ca față de marele învingător, dar și considerându-l un adevărat părinte al popoarelor. În timp ce nenumărați compatrioți de-ai săi puteau înfrunza Stalin, Stalin era adulat de un Sartre și atâția alții ca el. A trebuit să intervină al XX-lea congres al Partidului Comunist al URSS ca să înceapă punerea în adevărată lumină a acestui odios personaj.

Trebuie să intervină timpul pentru ca oamenii politici de mare importanță să fie judecați, nepărtinitor, sau aproape. Un om politic este considerat în final, nu prin ce a promis, ci pentru cele ce le-a mințit, nu pentru victoriile efemere, ci prin realizări durabile. În fapt, prin ceea ce lasă în urma sa.

II

Atunci când a crezut că francezii nu-l mai înțelegeau, uitând ce a făcut el pentru Franța, de Gaulle a părăsit scena politică. Cel care înfrunghia rezistența împotriva ocupantului străin, nu mai întrunea sufragiile ce el considera că i se cuveneau. A lăsat în urma sa, însă, o Franță redevenită o putere de care trebuie să se țină seama, un partid care și acum este cel mai bine structurat în eșichierul politic de la apus de Rin, o renaștere a mândriei patriotice, aceea de a fi francez.

Ion Brătianu, marele sfetnic al Regelui Carol I, a lăsat în urma sa

independența statului, reforme ce au început o rapidă modernizare, după secole de asuprire otomană. Sub sceptrul Regelui Ferdinand, Ionel Brătianu a lăsat o țară întregită în hotarele ei naționale, o reformă agrară unică și prin aceea că posesorii s-au lăsat de bună voie să fie deposedați. Avea să cunoască, însă, marea nerecunoștință a maselor, de altfel frecventă în istorie.

Carol II, regele care i-a urmat nu tatălui, ci nedreptului său fiu, a lăsat în cartea neamului o dictatură ce i-a profitat doar lui și camarilei ce-l înconjura, un amestec de bufonerie și butaforie în grandioase manifestări lipsite de orice bază reală, declarații pompoase după care au venit cedarea Basarabiei, a nordului Bucovinei și regiunii Herța, a Ardealului de Nord-Vest și Cadrilaterului dobrogeean. Dar, nu mai puțin adevărat este că el însuși fiind un om de ridicată cultură, a făcut mult în acest domeniu pentru țară, s-a preocupat de urbanism și a căutat să vâslească într-o mare europeană în care o furtună urma altera. Dacă Regele Mihai a fost silit să părăsească tronul împotriva imensei dorințe a poporului român, Carol II a trebuit să părăsească țara în care cele mai calde sentimente de care se mai bucura, erau cele de indiferență.

Regele Mihai înfrunghiează destinul unui mare nedreptățit în anii '40, prin abandonarea țării noastre de către occidentali. De ura și furia ce o încearcă doar la pronunțarea numelui său, de către chiriașul fără chirie de la Cotroceni. De lahamitea unor români, uitători de istorie sau neinteresate de această disciplină. Mă gândesc la ce a scris Vlad Georgescu în volumul său de istorie a românilor, despre Regele Mihai: „fusesse un rege bun, precum bunicul său Ferdinand. Modest și democrat, cu simțul datoriei față de țară, un simț care lipsise tatălui său, ar fi putut ajunge un rege mare, asemenea lui Carol I”.

Iar în zilele noastre, tatăl său, Carol II, rege fără mormânt, își doarme somnul de veci într-un sciriu pe un podium, în capela Familiei Braganza, la Lisabona.

Pentru a sintetiza ce a lăsat în urma sa Iuliu Maniu, am să-l citez pe cel care, legitim, moral și eficient i-a urmat la conducerea partidului. Iată ce scria Cornel Coposu: „Iuliu Maniu a reprezentat cu fidelitate interesele vitale ale poporului român și lupta pentru libertate, democrație și demnitate națională. Să nu-i uităm marile rol ce l-a jucat în pregătirea și alipirea Transilvaniei, concepția modernă politică în ce privește minoritățile naționale și poziția dăruită față de trei dictaturi: a lui Carol II, a generalului (auto) devenit Mareșalul Antonescu și cea comunistă.”

Acelorași dictaturi li s-a opus președintele PNL, Dinu Brătianu, care a lăsat în urma sa, redactat în 1949, și un testament politic în care prefigura rolul ce va trebui să-l joace România într-un concert european.

III

Să ne punem întrebarea, ce s-ar întâmpla dacă, dintr-un motiv sau altul, rușonul de la Cotroceni ar dispărea brusc de pe scena politică, care ar fi patrimoniul său nematerial ce i-l va inventaria istoria? Desigur, o istorie în concepția clasică, sine ira et studio, cum preconiza Publius Cornelius Tacitus, nu însășiările barzilor de serviciu, slugilor de la televiziune, penitenciarilor de la „Vocea României” și a altor ditirambiști care se îngrășă din slăbiciunea, la propriu și la figurat, a unui popor anemiat în bună parte fiziologic și în preia destulă parte și intelectual.

Spre deosebire de ingineria sa de apă de ploaie, ar lăsa în urma sa o carieră politică deloc neglijabilă, în care marxismul ar apare ca un fir roșu explicativ și conducător. Dacă în prezent nu sunt cunoscute public legături cu serviciile speciale sovietice și cele de sub comandă supremă a predecesorului său la președinția republicii, poate că viitorul va lămurii și aceste capitole, pe lângă pregătirea și desfășurarea evenimentelor din decembrie 1989. Ideea ce a exprimat-o, - dacă idee poate fi numită - că tot așa cum după mai bine de trei decenii nu s-a făcut lumină în asasinarea lui John Fitzgerald Kennedy, nici aceste din urmă evenimente nu pot fi clarificate, este de o debilitate structurare intelectuală, îmbinată cu cinismul caracteristic celor care îi disprețuiesc pe cei pe care îi conduc. Oswald e mort, Rubby e mort, dar Iliescu, Măgureanu, Voican Voiculescu, Stănculescu trăiesc.

Autoemanatul ales și reales ar lăsa în urma sa carnetul de student moscovit în plină perioadă stalinistă, carnetul roșu de partid, uzurile prin care i se decernau înalte funcții de partid și de stat, printre care cea de staroste al guberniei ce avea capitala în ce fusese odată dulce târgul Ieșilor.

Din inventarul cu care ar intra în istorie, chiar dacă această intrare s-a făcut pe scara de serviciu, nu va lipsi acea memorabilă chemare la apărarea unei televiziuni și a altor obiective, de nimeni atacate în decembrie, strigătul de pompier incendiar cu „săriți, că dau teroriștii!”, jertfele postceausiste, apurile dintr-un punct de vedere, dar atât de utile din toate punctele și virgulele de vedere instalării noilor cadre autorotate la putere și cărora li s-ar fi potrivit atât de bine, așa cum li se potrivește și acum, tocmai un vers din ceea ce a fost în urmă cu cinci ani înmănușat în Piața Victoriei: „noi de-aicea nu plecăm...”

Inginerul care nu a semnat în viața lui măcar un singur proiect, care

nu a condus măcar o oră nici un șantier are și va lăsa în urma lui vrute și nevrute, văzute și nevăzute originale și copiate. De la înaintașii său ce trebuia să dispară nu numai politic, dar și fizic, pentru a lăsa liber scaunul de partid și de stat, a copiat stilul de lucru, vizitele de lucru, comandatura supremă asupra armii, polițiilor de tot soiul, dorobanților și tulumbagiilor, poterelor, zapciilor, arnăuților și bac-bulucbașilor. Lăsat preluat herghelia cailor putere cu care alegă și pe benzina contribuabilului, încălcând normele de circulație, trimite mesaje în țară și peste țări și mări. Ca și mai vârstnicul său coleg de partid căruia i-a fost subordonat până spre sfârșitul anului 1989, semnează opere, al căror ciclu este deocamdată la început, dar ale căror editări apar la loc de frunte în târgurile internaționale de carte, bibliotecile publice, cele ale ambasadelor și ale ambasadiștilor. Tot așa, se pricepe la toate, dar indică prețioase în halele de vechituri în care se împachetează fumul și se argădesc pieile de cloșcă. La trecerea sa prin târguri este mobilizată reînnoita cooperativă „Alaiul” iar directorii și directoriașii caută să-i imite zâmbetul unui chip satisfăcut de rezultatele obținute într-o producție de care nimeni nu are nevoie. Dar titanul Oltenei are și părțile sale originale. De pildă, teoria binefacierilor ce pot fi datorite unui despot luminat. Atât că prima mare binefacere a luminării despotului i-a profitat lui însuși. În timp ce se trăgea din toate părțile, fiecare în cine și ce putea, luminarea balconului unde se instalase cu altă denumire noul CPEX orbicea orice obuz, orice grenadă, orice glonț. Tot originală este și teoria democrației originale, ca și cum ar putea exista așa ceva, alături de o gravitate originală, un kilogram original, o roată în cinci colțuri.

Nu ar lipsi ca părți originale nici inovațiile lingvistice, ce stau atât de bine sub nasul unui șef de stat care pe lângă limba de lemn învățată în lungi cursuri și felurite aplicații practice, se adresează direct și indirect concetățenilor cu expresii diplomatice precum „sula-n coastă”, „golani”, „măi, animalule”, „umilul de deputat”.

Tot ca laturi originale ale unui original șef de stat într-o democrație originală trebuie să inventariem încălcarea celor mai elementare principii ce stau la baza democrației, care nu poate exista decât într-un fel, fără doar și poate: decarea de indicații ilegale și nedrepte organelor de justiție, de altfel obișnuite mai mult cu ascultarea organelor superioare de partid și de stat, decât a părților, chemarea la ordine, numirea și revocarea după bun plac a oricărui ministru, începând cu cel dintâi, rușinea de neșters a chemării bandelor minerești ale lui Cozma să lovească la propriu și la figurat în tineri, în opoziții, în intelectuali formați, - asigurarea puterii prin sprijinul unor partide extremiste în care se amestecă nostalgia comunismului pur și declarat ca atare cu șovinismul cel mai dur.

Dar cel mai grav lucru ce l-ar lăsa și îl va lăsa în urmă chiriașul de decembrie 1989 a ajuns acolo unde a ajuns și că, precum orice ateu crescut și educat ca atare, nu crede în Judecata de Apoi, uitând sau neținând seamă, nepăsându-i nici de judecata istoriei.

Sorin Lepșa, deputat PNTCD (Brașov):

„Ce soluții sunt preconizate pentru Făgăraș?”

Făgărașul este unul din orașele țării în care șomajul depășește 20-25% din populația activă. Având în vedere sectorul special al industriei chimice făgărășene, dl deputat Lepșa se adresează primului ministru, Nicolae Văcăroiu, întrebându-l dacă Guvernul a preconizat soluții concrete de remediere a situației explozive. De asemenea, este întrebat dl Gheorghe Tinca, ministrul apărării, dacă are soluții pentru revigorarea societății cu profil militar, ROMPIRO - Făgăraș.

O viață de om - o pagină de istorie: părintele Simion Man la 85 de ani

Seriu cu emoție aceste rânduri. Ele sunt rodul unor convorbiri îndelungate, purtate, cu intermitență, pe întinderea a peste 15 ani, în pragul anilor '80, când mă pregăteam să scriu romanul *Pensivă Barbașia* (pe atunci intitulat, desigur provizoriu, *Stejari pe stâncă*), aveam mare nevoie de date autentice și de detalii despre personalitatea lui Iuliu Maniu. De unde să le iau? M-am adresat în dreapta și în stânga. La început, numai informații vagi și nesigure. Acestea însă nu-mi erau suficiente pentru ceea ce urmăream eu: așezarea în centrul viitorului roman a eroului național (căci asta era pentru mine și atunci) Iuliu Maniu, alături de alți doi eroi iluștri, Avram Iancu și Simion Bărnuțiu. Am continuat deci investigațiile. Și astfel, am ajuns la un personaj, care de la bun început m-a impresionat, prin extrema lui modestie, prin totalul dezinteres față de persoana proprie, dar cu o venerație nelimitată față de lucrul său mentor și consătean.

L-am cunoscut deci pe părintele Simion Man, locuitor al Băii Mari de pe la sfârșitul anilor '40, când refuzând să se supună infamului decret comunist de interzicere a Bisericii Unite cu Roma, a fost nevoit să-și părăsească

parohia ce-i fusese încredințată în 1936 și să-și caute slujbe funcționărești modeste, pentru a-și asigura supraviețuirea, a sa și a familiei sale. Primele întrebări pe care i le-am pus s-au referit desigur la Iuliu Maniu: cât de bine l-a cunoscut, de câte ori s-au văzut, ce-au discutat, ce știe despre suferințele lui Iuliu Maniu în închisorile comuniste, ce-mi poate spune despre familia lui Iuliu Maniu în închisori. Înainte de a-mi dezvălui unele amănunte despre întâlnirile domniei-sale cu eroul viitorului meu roman, părintele Simion Man mi-a înmănat două cărți de dimensiuni modeste: una desclara Maniu - student, alta despre nii Femeilor sălăjene. Am aflat astfel că tatăl lui Iuliu Maniu a fost nepot de soră al lui Simion Bărnuțiu, care, pe când se afla profesor la Universitatea din Iași, l-a întreținut la studii (juridice), dându-i, cum se zice, diploma de avocat în mână. Aflam deci lucruri inedite și despre un al doilea erou al cărții mele: Simion Bărnuțiu.

Multe au fost momentele ce m-au emoționat în tinerețea mea și în cariera mea de preot, mi-a mărturisit într-una din convorbiri părintele Simion Man. O dată, să menționez că pe

tablou de absolvire a liceului din Șimleul-Silvaniei, în 1929, am reușit să impun următorul motto: „Noi, în timpuri de restriște/Și de neagră învrăjbire/Vom fi stâlpi de deșteptare/Și izvor de înfrățire”. Apoi, un al doilea moment s-a petrecut de Sânziene, în 1936, când am fost instalat ca preot chiar în satul meu natal, la Bădăcin. La intrarea în biserica parohială am fost primit cu mare însuflețire de săteni, căci în ajun la liturghia din capela familială, aflată chiar în casa sa din dealul Țarinei, unchiul și binefăcătorul meu Iuliu Maniu m-a felicitat în cadrul festiv și, respectând o sfântă tradiție, mi-a sărutat mâna, ca unul reprezentant al Mântuitorului printre pământeni.

Mai apoi? Alte amintiri?

Cele mai multe triste: ocupația maghiară a Ardealului de Nord, suferințele pe care le știm toți, iar la 1 decembrie 1948, desființarea Bisericii noastre. Alt șir de suferințe. Dar eu nu m-am descurajat în nici o împrejurare. Am avut mereu încredere că Dumnezeu le va îndrepta pe toate. Și așa s-a întimplat. Chiar în timpul ocupației, am avut și două bucurii: am reparat acoperșul bisericii, cu șindrii și am primit, în 1943, vizita episcopilor Iuliu

Hossu și Ioan Suciu.

Văd că nu vă plângeți.

Nu-mi stă în fire. Dacă vreți însă să notați și necazuri, scrieți că pe data de 18 septembrie 1940, la zece zile după ce a intrat armata de ocupație în Bădăcin, am fost ridicat și, împreună cu preotul Liviu Pop din Siciu, am fost legați la Șimleu și apoi trimiși la închisoarea din Zalău. Aici am stat 8 zile. Liviu Pop a dat declarație că se refugiază, iar eu, prin schimb cu un preot maghiar din Aiud, am fost eliberat. Important este însă că am supraviețuit tuturor nenorocirilor: în 1944 am trăit marea bucurie a dezrobirii Ardealului de Nord, iar în decembrie 1989, aceeași bucurie a anulării decretului de interzicere a Bisericii Greco-Catolice. Am fost răsplătit din plin pentru neperderea speranței. Și-n plus: am avut fericirea ca înainte de a părăsi această lume să văd mormântul sfânt și să vizitez frumusețile cetății Eterne.

Așadar sunteți împăcat.

Pe deplin împăcat.

Atunci nu-mi rămâne decât să vă urez sănătate și multe bucurii la sărbătorirea a 85 de ani de viață. Să-i aveți pe toți cei dragi aproape!

Victor IANCU

Arhivele PNT

Partidul Țărănesc, înființare, doctrină, programe

Declarația de principii a Partidului Țărănesc

Destul de repede, Partidul Țărănesc și-a format un punct de vedere clar asupra problemelor care frământau România anulului 1919.

Problema agrară, ardentă prin imperativul împroprietăririi țăranilor, autonomia locală, competența și cinstea funcționarilor statului, știința de carte și sănătatea pentru popor, o fiscalitate progresivă - care să-i protejeze pe cei mai slabi, un stat mai puternic - dar în folosul poporului și buna conviețuire cu minoritățile naționale, în spiritul declarației de la Alba Iulia sunt punctele principale ale gândirii țăraniste. La început cuprinse într-o „Declarație de principii” aceste elemente vor fi destul de repede dezvoltate și exprimate mai detaliat în programul partidului.

În fiecare an, se poate observa grija și responsabilitatea celor care conducuea destinele acestui partid de-a îmbrunătăți și actualiza aceste programe.

Chiar din „Declarația de principii”, publicată în 1919 pe care o prezentăm alăturat, se degajă acel spirit unic al dreptății, nou atunci în politica

românească și care a fost susținut cu consecvență - alături de respectul necondiționat adus libertății - în orice împrejurare de către partid. Izvorul a ceea ce se va numi mai târziu dreptatea socială.

Această „Declarație de principii”, în fond este prima „carte” de identitate pe care o dăruiau României noul partid. Și care dovedea astfel că știe ce vrea și mai ales pentru cine luptă.

În acei momente extraordinari, care începeau să se impună, erau atât de conștienți că prin consecvența și curajul lor - într-o lume atât de indiferentă marilor spirite - își riscau chiar viața! Principiile morale în fața celor materiale! O luptă poate inegală, dar pe care Democrația creștină o consideră ca făcând parte din firescul existenței sale, alăturat demnității umane. O idee care se cristaliza tot mai pregnant în Partidul Țărănesc și-l va propulsa în istorie.

Dinu GHIA

Partidul Țărănesc și Muncitor s-a născut din nevoia organizării politice a maselor țăranesti și muncitorești, ca să pună capăt stăpânirii despotice și gospodăriei ruinătoare a partidelor României vechi.

Partidul Țărănesc și Muncitor cheamă țăranimea și muncitorimea României ca să se organizeze pentru a dobândi partea de putere în stat, convenită numărului, rostului și însemnătății ei.

Partidul Țărănesc și Muncitor se ridică împotriva tuturor partidelor vechi, întocmite de cei puțin și bogăți, ca să stăpânească pe cei mulți.

Partidul Țărănesc și Muncitor va lupta pentru deplina libertate a țăranimii și a muncitorimii, pentru răspândirea luminii și a bunei stări în mijlocul ei.

Partidul Țărănesc și Muncitor nu se va întovărăși decât cu oamenii noi, care au dovedit că voiesc cinsti binele poporului.

Împotrivindu-se voinței vechilor partide, de a urma cu stăpânirea și exploatarea mulțimii muncitoare, Partidul Țărănesc și Muncitor, pregătește desăvârșirea unirii cu frații din Ardeal, Banat, Basarabia și Bucovina, care într-un singur glas au hotărât să nu se amestece cu nici unul din partidele clasei stăpânitoare din vechiul regat.

Partidul Țărănesc și Muncitor va lupta din răspuț:

Pentru gospodăria rurală și națională

1. Înscrierea în Constituție a principiului de expropriere, fără nici o mărginire, și folosirea expropriării pentru împroprietărirea sătenilor, în scopul ca întregul pământ al țării să ajungă în stăpânirea numai a celor care îl muncesc. Pământul se va da în proprietate individuală ca la 1864, nu în obște.
2. Împroprietărirea sătenilor fiind o necesitate de stat, statul va ușura plata pământului de către

săteni, luând asupra sa jumătate din preț; pentru acoperirea sumei necesare, statul va pune o dare pe avere, odată pentru totdeauna, așezată în chip progresiv. Această dare va atinge mai tare averile sporite în vremea războiului mondial.

3. Statornicirea prețului pământului expropriat se va face pe temeiul declarației făcute de proprietari în vederea plății dărilor către stat.

4. Socializarea pădurilor, a minelor, a carierelor, a zăcămintelor de petrol și a gazelor naturale.

5. Pentru întărirea gospodăriilor țăranesti, se vor face înlăturarea obstacolelor cooperativelor de producție, aprovizionare și desfăcere în comun, băncilor populare și se va organiza federalizarea lor pe temeli puternice și autonome.

Pentru administrația obștească

6. Neatârănarea deplină a comunei, stăpână pe mijloacele ei proprii, și cărmuirea de aleși ei; numai adunarea satului putându-i chema la răspundere și înlocui. Orânduire asemănătoare pentru plasa și județ.

7. Încuiera jandarmeriei rurale printr-o poliție sătească.

8. Organizarea unui corp de funcționari de meserie, pe temeiul unui statut general, care să statornicească norme generale pentru alegerea, stabilirea și înaintarea tuturor funcționarilor publici și să le asigure deplin traiul, printr-un salariu potrivit, ca să li se ceară să muncească fără preget și să aplice legile fără părtinire.

9. Întemeierea unui organ alcătuit din oameni luminați, care să pregătească legile înainte de a fi înaintate corpurilor legiuitoare.

10. Adunarea Deputaților aleasă pe temeiul votului universal și al reprezentării minorităților, va

fi corpul legiuitor. Senatul va fi desființat.

11. Pentru deplina chezuire a rostirii voinței poporului întreg în treburile de interes obștesc, se va înscrie în Constituție dreptul de consultare directă a poporului (referendum).

Pentru școala și credința poporului

12. Răspândirea științei de carte prin întemeierea de școli în fiecare sat, prin cursuri pentru învățarea plugăriei și meșteșugurilor de către adulți, prin formarea unui corp învățătoresc pregătit și cu existența asigurată pe deplin; organizarea completă a învățământului profesional și dezvoltarea învățământului secundar normal, tehnic și universitar.

13. Așezarea bisericii pe temelia celei mai desăvârșite autonomii.

Pentru sănătatea și bunăstarea poporului

14. Reconstituirea satelor și clădirea de locuințe sănătoase, prin mijlocul cooperativelor de construcție și cu ajutorul statului.

15. Clădirea de locuințe ieftine pentru muncitorii și populația nevoiașă de la orașe.

16. Întemeierea de infirmerii, farmacii, băi populare, organizarea asistenței femeilor leuze și a copiilor sugaci, precum și a ajutorului medicului în toate satele prin răspândirea asigurărilor împotriva boalei la a cărei susținere va contribui bănește și statul.

17. Dezvoltarea asigurărilor sociale la orașe.

18. Organizarea combaterii epidemiilor, a ofițierii și a sifilisului și pelagiei.

Pentru muncitorii de la oraș

19. Acordarea libertății absolute de asociație și întrunire, recunoașterea legală a sindicatelor, precum și a tuturor celorlalte drepturi ce le-au fost hărăzite prin statutul internațional al muncii, statornicit în tratatul de pace.

Pentru bugetul poporului

20. Desființarea prestației.

21. Desființarea dărilor pe lucruri de întâia trebuință.

22. Așezarea tuturor dărilor pe temeiul creditului progresiv.

23. Statornicirea unei dări pe avere, ridicată, odată pentru totdeauna, care să atingă averile progresiv și în special pe acelea sporite în timpul războiului.

24. Urmărirea și confiscarea averilor făcute prin fraudă și jefuirea bunului public, îndeosebi de către actualii și foștii slujbași fără de lege, în timpul războiului.

25. Participarea statului la toate câștigurile exportului și importului.

26. Trecerea la stat a Băncii Naționale a României.

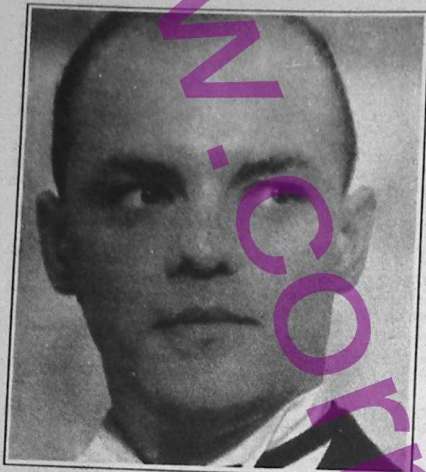
Pentru minoritățile naționale

27. În ce privește minoritățile naționale, Partidul Țărănesc și Muncitor își însușește în totul declarația de la Alba Iulia.

Un pelican în Levant

Existența în sine a unei companii particulare de teatru în România post-decembristă - știută fiind predispoziția Puterii pentru încurajarea inițiativei culturale liber-centralizate - constituie un eveniment remarcabil. Atunci când compania rezistă și în plus, lansează spectacole importante se poate vorbi despre un miracol, sau „numai” despre dăruire, talent, profesionalism, sau mai simplu, despre Doamna Valeria Seclu. Într-adevăr, Teatrul Levant al domniei sale confirmă o dată în plus valabilitatea acestor afirmații cu recenta premieră Pelicanul de August

Strinberg. Viziunea regională a d-nei Cătălina Buzolanu transpune tragedia unei familii în care egoismul feroce și cruzimea mamei îi împinge pe toți la moarte printr-un joc tensionat, bine echilibrat între momente de ură, iubire, patetism, inocență, luciditate și minciună. Tot acest complex de stări pe care le parcurg rând pe rând personajele se dezvoltă într-un ritm permanent susținut de trimiteri și rezolvări ingenioase. Accentul cade alternativ pe manifestările exterioare, atitudini, comportamente și reprezentări ale sfâșierilor interioare, ale psihologiei sau răbunirilor subconștientului, stabilindu-se astfel duble relații: aparente și profunde.

Prezența doamnei Valeria Seclu în fruntea distribuției ridică de la bun început ștacheta interpretărilor la nivelul măiestriei artistice, cu nuanțări subtile ale gestului și glasului ce urmează orice gând, orice sentiment. Dl. Mircea Rusu se impune ca un partener rafinat și inteligent ce stăpânește în egală măsură registrul comic și pe cel al pasiunilor. Alături de aceștia, evoluează doi tineri, încă studenți la ATF - Oana

Tudor și Vlad Zamfirescu - care fac dovada unor calități deosebite, suprapuse în mod fericit peste prospețimea și entuziasmul vârstei lor. Lipsa de experiență și trădarea arar și numai în scenele de mare încărcătură psihologică, căci, în general, ei sunt capabili să acopere cu multă expresivitate cerințele rolurilor lor. Partitura încredințată dlui Valentin Popescu, aceea a soțului decedat ce nu-și poate găsi liniștea în lumea umbrelor, obligă la un gen de creație actoricească rar întâlnită pe scenele noastre. Pentru ceilalți, el este năluca obsesiilor, forța amintirilor, volumul fără contur, reflexul oglinzii; prezență și absență deodată. Iar domnia sa reușește să fie toate acestea prin plastica mișcărilor sau a rigidității, prin mobilitatea sau inflexibilitatea chipului, prin puținele cuvinte rostite ca un ecou al celor ce-l citează sau gemetele provocate de suferința nealiniată nici în moarte. Și izbutește să fie mai mult decât atât, un suflet încă legat de cei vii prin firele nevăzute ale iubirii față de cumplita-i soție, ale afecțiunii pentru fiica slabă, ale înțelegerii pentru băiatul deznădăjduit sau prin legile nescrise care cer răzbunare și pedeapsă. Un limbaj transversal al trupului, al aerului ce-l învâluie, al luminii ce-l urmărește discret marchează elementul central pe care este clădită practic întreaga concepție a regizoarei.

Construcția spectacolului datorează mult mișcării scenice, iar coregrafa Mălina Andrei găsește modalitățile cele mai adecvate pentru a sugera acest univers frământat, punctându-l prin dansuri primitive, mișcări de păpuși mecanice, aluzii erotice sau stop cadre. Muzica originală compusă de dna Dorina Crișan Rusu și interpretată direct pe scenă de doi instrumentiști răsună în acorduri puternice, amenințătoare sau apăsătoare, nu mai mult decât o șoaptă persistentă. Acestea rezonează straniu în atmosfera Sălii Dalles a cărei stare de jalnică părăsire (din păcate) reprezintă un cadru scenografic ideal. Senzația de degradare și abandon, de mediu lipsit de bucurie și speranță, unde doar moartea duce spre eliberare se instaurează cu fiecare obiect alăturat pereților scoroșiți, luminătorului cu geamuri sparte, țevilor ruginite de la fiecare din nivelurile spațiului de joc. Frunzele aduse de vântul furtunilor din alte lumi, mirosurile de lemne ude arse și de seu provoacă olfactiv spectatorul, implicându-i toate simțurile în emoția actului de participare.

Logica de elemente nu obosește, căci ele sunt subordonate unei idei clare a montării, care face din „Pelicanul” de la Teatrul Levant un spectacol adresat unui segment larg de public. Bine primit de critică, el este totodată, deschis iubitorilor de teatru, accesibil prin limpezimea cu care este prezentat textul tragic al lui A. Strinberg și prin calitatea mesagerilor acestuia.

Anca ROTESCULU

„Revoluție și Contrarevoluție”, cel mai important document scris vreodată despre măreția creștină

Să nu vă temeți, văzându-i titlul, că aveți în față o carte gen „Revoluție și Reformă”, a revoluționarului Ion Iliescu. Dacă această carte ar fi ajuns la cititorii români în 1990, și dacă ar fi citit-o 15.000 de oameni, care ar fi vorbit fiecare unui număr de doi-trei prieteni despre semnificațiile ei, și dacă din aceștia s-ar fi ales alți 15.000 de oameni care s-o citească, și tot așa, vă asigurăm că altul ar fi fost climatul moral în această țară, iar continuatorii comuniștilor n-ar mai fi putut să ajungă la cărma ei.

Autorul cărții, profesorul brazilian Plinio Correa de Oliveira, în vârstă azi de 87 de ani, și-a consacrat întreaga viață demontării mecanismelor revoluției, născută „dintr-o explozie de pasiuni haotice care duc la distru-

gerea întregii societăți temporale, la completa răsturnare a ordinii morale și la negarea lui Dumnezeu”. Și de asemenea, studierii dinamicii contrarevoluționare, forței de propulsie a Contrarevoluției, care se află „în cea vigoare a sufletului care se naște în om pentru că Dumnezeu îndrumă rațiunea din el, rațiunea stăpânește voința și aceasta stăpânește sensibilitatea”.

Vreme de decenii, Plinio Correa de Oliveira și-a continuat lupta cu absolută încredere în victoria finală a binelui asupra răului. „Convîngerea lui izvorăște din faptul că el s-a angajat în slujba Domnului, ca un sclav al iubirii pentru Precurata Fecioară Maria. (...) El merge înainte cu

deplină și continuă nădejde în promisiunea Domnului nostru că porțile iadului nu vor învinge”, stă scris undeva, în cuprinsul cărții.

Importantă și îndrăgită editură bucureșteană se angajase în urmă cu doi ani în publicarea acestei cărți. Nu a făcut-o, până la urmă, găsind-o „prea catolică”. O importantă instituție catolică a studiat apoi cartea, în același scop. Nu a făcut-o nici ea, găsind-o „anticatolică”!

În cele din urmă, cea care a scris pentru prima oară pe pământ românesc despre această carte, zărnă Vera Maria Neagu, a înființat o editură, TRADIȚIE, și cu ajutorul ei Dumnezeu (manifestat, între altele, în acordul conducerii de la Alpha

Limba noastră-i limbă sfântă!

Secolul vitezei - cum a fost supranumit secolul nostru - se apropie foarte repede (se putea altfel?) de sfârșit... Tocmai de aceea, probabil, viteza face din ce în ce mai multe victime, chiar în domenii care n-au tangență cu tehnica propriu-zisă, ci cu tehnica... vorbirii. Printre cele mai recente se numără și „vitezistul” GE (George) PRUTEANU, alias „Storătorul de gazete” de la Evenimentul Zilei, alias „Rostitorul de vorbe” de la Tele 7 abc, alias „Culegătorul de perle” de la „Cuvinte potrivite” ale TVR 1. Cu ocazia unei mese rotunde la care au fost invitate reprezentanți mai multor posturi TV particulare și d-na Georgeta CHIRA de la TVR, Ge Pruteanu a pledat în favoarea cuvintelor scurte (indiferent din ce limbă le-am „importa”), care răspund tendinței spre o exprimare sintetică, mai rapidă (în pas cu... secolul nostru). Printre exemplele date a fost și WEEK END, pe care G. P. îl preferă lui SFÂRȘIT DE SĂPTĂMÂNĂ - care ar fi prea lungă (expresia, nu perioada de timp!) - deși realitatea românească dovedește exact contrariul. Lui Carmen MOVILEANU, de pildă, WEEK END i s-a părut prea scurt, de aceea - desigur - ea prezenta, între 20 și 25 mai a.c.,

Când GE (!) Pruteanu o ia pe „scurtătură”...

programul TVR al viitorului „sfârșit de... WEEK END” (adică al „sfârșitului de sfârșit de săptămână”). Deși situația este „jenantă”, de la ea (de la C. Moveleanu) n-avem pretenții ca de la G. P. care, prins în „văltoarea” exprimirilor rapide (din lipsa de timp inerentă unuia care aleargă după atâția iepuri!), face gafă după gafă... Mai întâi, imităndu-l (fără să știe!) pe Cătălin ȚARLEA de la TVR (pe care l-am criticat la momentul respectiv), Ge Pruteanu „rostește”, de câte ori are ocazia, „Ge CĂLINESCU” (în loc de George Călinescu), lucru nepermis, mai ales la cineva care dă sfaturi de exprimare corectă! Cum ar suna, de exemplu: ME EMINESCU, TE ARGHEZI, LE BLAGA ?!

În al doilea rând, dându-se „mare” și în cunoașterea limbii franceze, G. P. a... scurtat expresia UN HOMME AVERTI EN VAUT DEUX, citându-o fără „EN”. (Și „traducerea” - UN OM AVERTIZAT VALOREAZĂ DUBLU - este „după ureche”, corect fiind: „PAZA BUNĂ TRECE PRIMEJIDIA REA” - lucru de care n-a ținut seamă „rostitorul” Tele 7 abc-ului). Un ultim exemplu (măcar de-ar fi ultimul!) este legat de expresia latină CUI PRODEST?, cu varianta QUID PRODEST?, pe care G. P. o reduce la una singură (CUI PRODEST? - Cui îi folosește?), deși există și cealaltă, care înseamnă: „La ce bun? La ce folosește?” În încheiere, îi ofer și eu un citat latin: „NON OMNIA POSSUMUS OMNES!” (Nu le poți face singur pe toate!), care a dat naștere și altei vorbe înțelepte: „Decât mult și prost, mai bine puțin și bun!”

... Mai potolește-ți elanu', dragă George „GE” PRUTEANU!

Prof. Gh. CONSTANTIN

Press Impremerii de a o tipări fără să primească nici un ban înainte) o lansează la 18 martie 1995 pe piață.

Die Domnul ca această carte, despre a cărei parte finală un editor din SUA afirmă că este „cel mai important document scris vreodată, cu excepția Bibliei”, să ajungă în primul rând în mâinile generației tinere, ca ea să poată salva Civilizația creștină!

„Revoluție și Contrarevoluție” este o carte care se citește în Postul Mare al Sfințelor Paști și în săptămâna Luminată, și în toate zilele, să ne lumineze pe noi toți!

Vera Maria NEAGU

Victoria și Marian Zidaru - expoziție de sculptură pe tema învierii

Carnet plastic

Soții Victoria și Marian Zidaru - în ultimii ani - s-au prezentat în fața iubitorilor de frumos, așadar a celor interesați de ARTĂ, cu câteva expoziții cu tema „Noul Ierusalim”. Despre prima expoziție personală din acest ciclu tematic, organizată în 1992 în Salaonele „Simeza”, am scris. Se înțelege că-am văzut și expozițiile ulterioare organizate în țară; cele din străinătate „mi-au scăpat”...

Inspirate din credința în Dumnezeu, din creștinism, aceste expoziții pe lângă latura strict artistică s-au vrut și se vor și un mijloc de propagandă (acesta-i cuvântul adevărat) și spectacol religios, vizând adâncirea credinței în sufletele oamenilor, dar și impunerea unor poziții, atitudini (ca să nu le spunem teze - cuvânt și mai grav și pretentios) noi. „Sursa” acestei „pledoarii” o constituie „Cuvântul lui Dumnezeu” transmis și auzit de stăpâtorii ai mânăstirii „Noul Ierusalim” în perioada sărbătorilor de Paști ale anului 1995 (așa cum precizează textual cei doi artiști). Cuvânt ce se aude în orașul Pucioasa (unde s-a ridicat Mânăstirea „Noul Ierusalim”) de patruzeci de ani.

În recenta expoziție, organizată atât în cadrul Galeriei de Artă „Simeza” din Capitală, vizitatorilor li se oferă, tipărite pe hârtie fină și bogat ilustrate, extrase din „Cuvântul lui Dumnezeu”. În ceea ce mă privește - și pentru că nu sunt specialist în domeniu, și pentru că în materie de credință cred în ceea ce și cum ne-a învățat și ne învață biserica noastră strămoșească - nu mă voi angaja în nici o „teoretizare” și cu atât mai mult, în nici o „dispută” de ordin teologic (are cine-o face și cu mai multă competență), ci mă voi strădui

doar să urmăresc rezultatele cu caracter artistic generate de credință, de problematica religioasă. Categoriile artiști plastici de mare sensibilitate: ambii sunt absolvenți ai Academiei de Artă din București, ultimul fiind și

cadru didactic în această înaltă instituție de învățământ artistic.

Lăsând la o parte desfășurarea panoramică, impresionantă constituită din „Acatistul Sfintei Virginia”, cusut pe pânză de casă de Victoria Zidaru (Doamnă câtă trudă!), cămașa și grupajul de cămași ale Domnului - un fel de cămașă a morții îmbrăcată de Tudor Vladimirescu - cu care se înveșmântează adepții „Noului Ierusalim” - și care țin mai mult de ritual

și specificitate religioasă decât de artă, expoziția ne oferă o serie de creații artistice de mare inspirație din creștinism - toate cu o mare încărcătură simbolică. Regăsim, în forme noi, de regulă de dimensiuni mici și albe, simbolul crucii, adică al vestirii lui Cristos și al mântuirii. Cele mai multe sunt bogat (deși discret) ornamentate cu elemente florale, vegetale sau cu însemne impuse de tradiția creștină. Pentru că suntem în universul simbolurilor, trebuie să menționăm existența unor compoziții monumentale cioplite în lemn cu mare meșteșug și putere de esențializare și sugerare - veritabile alegorii ale unor concepte sau personaje creștine. Am în vedere cele trei compoziții intitulate „Născătoare de îngeri” - de mare rafinament artistic Adam și Eva (Noul Adam), cea mai grăitoare formă de unitate - izvor de viață - pe care-o reprezintă Femeia și Bărbatul. Privind-o mi-am amintit de Cosmin Petrascu, după care, în lubre cei doi soți au drept de viață și de moarte unul asupra celuilalt. Există, de asemenea, și câteva remarcabile compoziții sub formă de tablouri (peisaje) cu mare putere de vibrație, deoarece elementele naturii (copacii, iarba, cerul) se împletesc cu însemne religioase adânc grăitoare (Sfânta Virginia - Stare îngerească; Oasești cerești; David omorând pe Goliat).

Vizitatorii sunt puternic atrași de două grupaje de icoane (câte 7 în fiecare), în care tehnicile și viziunile tradiționale, consacrate în timp, inclusiv icoanele cu forme în relief sunt împletite cu tehnici și viziuni noi concretizate în lucrări de mare și

profundă originalitate. Un rol important îl joacă cromatica. Galbenul - auriu, albul, verdele, albastru, griul - toate în infinite tonuri - se armonizează superior și ingenios. În primul grupaj, predomină scenele biblice prevestitoare: Ioan Botezătorul; Buna Vestire; Nașterea Fecloarei Maria, Dumnezeu (imagine - întrupare simbolică) și altele.

În al doilea grupaj sunt cuprinse câteva dintre scenele cu mare încărcătură simbolică ale vieții lui Christos: Schimbarea la față; Intrarea în Ierusalim, Înălțarea, Trămbița lui Dumnezeu etc.

În fine, simbolul Patriei, al României - pe care fiecare, dintre cei născuți și crescuți în mirificul „spațiu moriortic” îl purtăm în suflet de-a lungul întregii noastre vieți - este surprinzător (prin originalitate, fanterie și întrupare) ilustrat prin compoziție - unică în felul ei - intitulată „Valiza Regelui Mihai I al României - Valiza binecuvântării”.

În toate „sertarele” ei - optsprezece la număr - tronează România cu însemnele și caracteristice: cruce, aur, lut, roadele pământului etc. În culori adânc grăitoare. Dar, mai ales, descoperim în această „valiză” istoria tragică a poporului român, genial surprinsă prima strofă a poeziei „Testament” de Tudor Argeșiu: „În seara răzvrătită care vine, / De la străbuni mei până la tine / Prin răpi și gropi adânci / Suite de bătrâni mei pe bănci / Și care, tânăr, să le urci te așteaptă.” / Cartea mea-i fiule, o treaptă.”

Și expoziția soților Victoria și Marian Zidaru reprezintă o treaptă.

M. AUGUSTIN

Mituri pentru viitor

Semnul Toleranței adună anul acesta sub egida UNESCO personalități din toate domeniile în întruniri internaționale de mai mare sau mai mică amploare pentru a căuta și adânci sensurile profunde ale cuvântului.

O astfel de ocazie a adus-o în România pe doamna Polixene Kasdas din Grecia ca participantă la cele „10

Zile de Toleranță” desfășurate la Sibiu. Personalitate complexă, aminând prin pregătire de spiritul academic al lumii antice, domnia sa afirmă cu simplitate că a studiat mai întâi științele fizico-chimice și apoi psihologia și sociologia, iar formația sa artistică o jalonează cu stadii de inițiere în pictură, sculptură, teatru și poezie. Toate acestea se regăsesc în proiectul O REȚEA A MITULUI, inițiat în urmă cu cinci ani ce își propune să trateze toleranța din perspectiva respiritualizării omenirii și a accesului la trepte superioare de conștiință și armonie mondială.

În demersul său, artista pornește intuitiv de la mitul Persefonei, simbol al coborării în străfundurile pământului, al renașterii ciclice a naturii și continuă cu un proces logic de înțelegere a gândului de început care o ajută să găsească următorii pași. Într-o primă etapă, ea a plămădit din lut atenian acoperit cu vopsele metalice colorate o serie de mici sculpturi ce au fost apoi oferite prin intermediul unui „Apel la Participare” artiștilor din lumea întreagă. Acești idoli, numiți Chrysalis - întru închinarea lor Domnului Iisus Christos - așezați în mediul inconjurător, se vor transforma și se vor întoarce încet, sub acțiunea întemperiilor, înapoi în pământ, dar pe alte meleaguri decât cel grec, purtând

înșă un mesaj identic de reînviere și preschimbare a ființei umane. După modelul lor, alte forme mitice sunt modelate de artiștii mapamondului, între ei stabilindu-se o rețea de comunicare dinamică. În timp ce Chrysalis se ramifică pe planetă, idoli asemănători, dar mai mari, (până la un metru înălțime) urmează un pelerinaj prin locurile sacre ale Greciei. Dublul traseu este în intenția dnei Polixene Kasdas o formă de redensare a planiglobului ca pe o hartă în-evoluție, rețeaua constituind un model pentru o societate viitoare aflată în permanentă interacțiune.

Iată deci că miturile primordiale pot oferi un nou orizont de regăsire a identității omului, o viziune unificatoare în diversitatea infinită a realităților contemporane, care cel mai adesea atomizează viața și reinstaurează haosul. Dar haosul ascunde niveluri superioare de organizare pe care artista elenă le percepe de-a lungul traseului său inițiat și le mărturisește în însemnările sale: „În străfundurile pământului nu există nici margini, nici vedere exterioară. Traversez un labirint cu ziduri care se restructurăază cu fiecare pas pe care îl fac. Trăiesc în haos și mă conformez configurației experienței mitice. Săvârșesc ritualul mitic și mă supun legilor haosului.” (R.A.)

Semnal

Un punct nou pe harta Galaxiei Gutenberg a apărut recent odată cu lansarea primului număr al periodicului bimestrial Semnal teatral, editat de UNITER. Interesantă deopotrivă și pentru profesioniști și pentru iubitorii de teatru, publicația își propune „să deschidă unghiul spre relația Teatrului cu Societatea și Cultura”, după cum subliniază în editorialul său, criticul Marian Popescu. Dacă este așa, și lăsăm pe cititori să decidă, iar ca argumente cităm câteva din titlurile acestui număr de debut: Politică dincolo de Politică; Ce se întâmplă în teatrul românesc; Extremismul Politicii și căutarea noului teatru. Lăsăm, de asemenea, cititorului plăcerea de a descoperi conținutul rubricilor permanente, farmecul ilustrațiilor sau prezentarea grafică deosebită, începând chiar cu cea a copertei, realizată ca în cazul tuturor aparițiilor de la editura UNITER de plasticiana și scenografa Adriana Grand. În finalul celor aproximativ 100 de pagini, un rezumat și o selecție în limba engleză oferă șansa dialogului cu oamenii de teatru de pe alte meleaguri. (Eugenia Roman)

Incercările de viață politică destul de sovăitoare cu care sunt confrunțați românii de dincolo de Prut, Biserica lor

Ortodoxă care, canonic și juridic, nu este despărțită de Biserica din România, merge pe un drum mai bine ales. Viața enoriașilor cunoaște o creștere a nivelului de spiritualitate, participarea la slujbele religioase și datinele creștinești este din ce în ce mai numeroasă, iar grija față de locașurile de cult este mai mare. S-au

construit șase biserici și s-au reparat alte unsprezece, prin efortul propriu al enoriașilor. Nu de multă vreme a spărut publicația „Alfa și

Presa Ortodoxă în Basarabia

Omega”, fiind singura revistă cu profil religios, care sperăm că va deveni un bun sfătuitor al credincioșilor. Găsind în paginile ei articole privind

viața religioasă, cultura teologică și știri din activitatea altor biserici din lume. Am remarcat din sumarul nr. 5 titlurile următoarelor articole: „Temeiuri canonice pentru reactivarea Mitropoliei Basarabiei”, „Panславismul: Moscova-Belgrad-Tiraspol” și foarte interesanta tălcuire a pildei: „Fericiți cei milostivi”.

Revista apare la Chisinau și fi urmărită în activitatea pe care o duce, cu oameni plini de suflet creștinesc.

Petre MANDEA

Interviu cu dl. deputat Valentin Argeșanu, președinte al Organizației județene Olt a PNTCD

Domnul deputat Valentin Argeșanu, vă rog să prezentați cititorilor câteva date biografice.

M-am născut în satul Căzânești, comuna Verguleasa, județul Olt, pe 24.04.1950. Vin dintr-o familie cu stare materială mijlocie. Când eram în clasa a treia primară, tatăl meu a fost arestat de organele fostei securități și de atunci a început un adevărat calvar pentru întreaga familie, fiind confruntat cu foarte mari greutăți materiale. După eliberarea tatălui meu situația noastră a rămas la fel de grea; colectivizarea, un tată bolnav al cărui sfârșit a survenit prematur la vârsta de 57 de ani, o mamă cu o infirmitate contractată în timpul detenției soțului și a eforturilor supraomenești depuse pentru a

pentru care în timpul perioadei comuniste, în viața de zi cu zi, am avut mult de îndurat.

Din 1992 sunteți membru al Camerei Deputaților. Cum înțelegeți să vă exercitați mandatul de parlamentar?

Îmi amintesc că, încă din octombrie 1992, un ziarist mi-a pus aceeași întrebare pe care mi-o puneți dv. Atunci i-am răspuns că am să folosesc toată capacitatea mea în slujba electoratului, nu numai pentru cei ce m-au ales, ci și pentru cei care, din naivitate și lipsă de experiență politică, au votat cu actuala putere. Eram sigur de pe atunci că majoritatea parlamentară va manifesta aceeași mentalitate comunistă și va aplica aceleași metode de guvernare care, după cum vedeți, au dus țara la ruina și 80% din populație în sărăcie.

În Camera Deputaților fac parte din Comisia pentru agricultură, silvicultură și servicii specifice, unde iau atitudine, vin cu amendamente și încerc să impun acea dreptate așteptată de popor; însă cum opoziția reală este reprezentată destul de subțire în parlament (de exemplu, din 10 parlamentari ai județului Olt, numai 2 sunt opozițanți reali, restul de 8 fiind procomuniști), misiunea noastră este dificilă și legile apar aproape cum dorește dl. Iliescu.

În teritoriul mă aflu permanent între oameni, vineră merg cu cei nedreptățiți la instituțiile administrației locale pentru a li se face dreptate, iar duminică de duminică organizez întâlniri cu electoratul, unde descopăr abuzuri de tot felul. Intervin la prefectură, interpelez guvernul și cu greu rezolv o parte din plângerile numeroase ale oamenilor. Guvernarea, în goana lor după îmbogățire, nu mai vād omul de rând, fie el țărăn, muncitor sau intelectual, cum se zbate printre rechini comunisti care vor să acapareze totul. Este foarte grav ce se întâmplă astăzi cu națiunea română, aflată sub același steag căruiua i-au schimbat numai coada.

În dubla dv. calitate, de parlamentar și președinte al Organizației PNTCD Olt, aveți numeroase întâlniri cu electoratul. Ați sesizat o schimbare de atitudine a acestuia față de PNTCD, comparativ cu anul 1992?

În ciuda realității sumbre în care se zbate poporul, personal sunt optimist. Stau mult de vorbă cu oamenii, le explic de unde vine răul, cum hoții se îmbogățesc peste noapte și cum munca celor cinstiți este furată. Este normal ca după 50 de ani de întineric în care sistemul comunist a reușit să facă din noi un fel de roboți umani, poporul să fie înșelat ușor de cei care au făcut din minciună o obișnuință a existenței lor. Însă astăzi orunde mă deplasez constat că oamenii înțeleg din ce în ce mai bine fenomenul politic. Prin principiile sale creștin democratice și prin fermitatea liderilor săi, PNTCD pătrunde tot mai mult în masa electorală. Organizația Olt a PNTCD a reușit numai în ultimele 8 luni să primească în rândurile sale peste 1400 de membri.

Ca și în perioada interbelică, PNTCD militează și astăzi pentru dreptate socială și ridicarea celor mulți în sfera unei existențe decente prin stimularea micii proprietăți,

lucru pe care oamenii îl înțeleg din ce în ce mai bine.

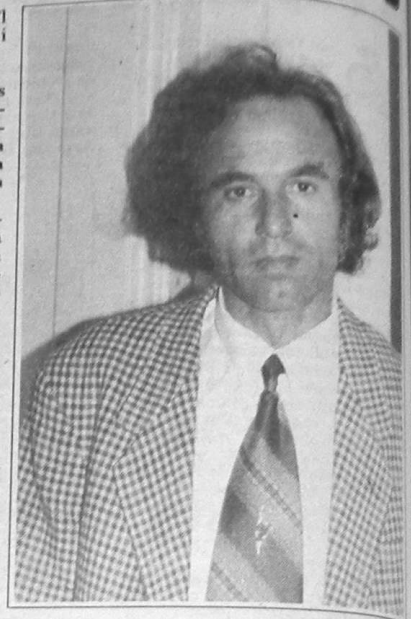
Ce ar trebui întreprins în perioada imediat următoare, în perspectiva alegerilor din 1996, pentru a crește influența și aderența în teritoriul a PNTCD și a Convenției Democratice?

După cum tot românul constată de la o zi la alta și o simte pe propria piele, actuala putere se folosește de aceeași dezinformare care a consacrat-o, atât prin zvonuri lansate de SRI, cât și prin radio și televiziune. Constatăm că o parte din electorat este încurcat în ceață. Pentru a veni în sprijinul lui în actualul context politic, când accesul opoziției la mediile de largă audiență, în primul rând TVR, este blocat, avem nevoie în primul rând de material propagandistic care să prezinte principiile creștin democrației, programul PNTCD și câteva exemple statistice privind nivelul de trai în țările occidentale unde creștin democrația a triumfat și triumfă.

Un alt procedeu pentru a veni în întâmpinarea electoratului nedecis este contactul direct. Astăzi oamenii înțeleg altfel decât în anii '90 și '92, ei sunt doritori de adevăr și de dreptate. Țărăni vor pământ și utilaje agricole, prețuri corecte pentru produsele lor, iar orășenii doresc să li se plătească valoarea reală a muncii depuse.

Cum vedeți viitorul României și totodată evoluția principiilor creștin democratice în societatea românească?

Făcând abstracție de momente conjuncturale, România va porni curând pe drumul său adevărat care făcuse din ea în perioada interbelică o națiune mare și puternică. Din punct de vedere doctrinar, creștin democrația va reprezenta alternativa cea mai potrivită care să rezolve favorabil problemele eco-

nomice, sociale și morale ale acestui neam sugrumat timp de aproape cincizeci de ani de un sistem diabolic.

Este o plăcută surpriză să descoperi un om politic dublat de un talentat poet. Vorbiți-ne puțin și despre cariera dv. literară.

Dumneavoastră mă obligați să-mi amintesc de o poveste frumoasă, fără vadimi, funari sau vādăroi. Este adevărat că în perioada comunistă, când oamenii erau condamnați la tăcere, mi-am găzit refugiu în poezie și am publicat peste 200 de titluri în revistele de cultură din țară. După revoluție însă, m-am avântat cu totul în actualitatea politică românească, să ajut și eu cât pot la înlăturarea răului pe care l-a adus comunismul. Dar sunt sigur că foarte curând adevărul va învinge, iar atunci voi avea timp și pentru meditație. Dacă sîmi permițiți un simplu exercițiu poetic:

*Viitorul națiunii
crește
din fiecare suflet zbuciumat
în palma țărănului.*

Avem datoria să realizăm o societate în care oamenii să aibă plăcerea de a citi poezie.

Sperăm să avem în dv. un viitor colaborator al publicației „Dreptatea”. Ce mesaje doriți să transmiteți cititorilor noștri?

Până la revoluție nu am scris articole de ziar. Convingerile mele nu-mi dădeau voie să scriu despre realizări false. După revoluție mi-am apărut câteva articole în publicația „Dreptatea” în primele luni ale anului 1990. Apoi am fost ales președinte al Organizației PNTCD Olt, calitate care m-a obligat să-mi folosesc toată energia pentru consolidarea creștin democrației în județ. Vă promit totuși că, măcar ocazional, voi fi prezent în publicația „Dreptatea” cu unele articole, iar cititorilor ei le doresc: adevăr pentru dreptate și dreptate pentru adevăr.

Sorin Lepșa, deputat PNTCD (Brașov):

„Porcii mistreți pun în pericol culturile agricole făgărășene”

Cu multe sacrificii și mari cheltuieli, țărăni de la poalele munților Făgăraș reușesc să-și cultive pământul, pentru ca în final munca lor să fie adesea zădărnicită de animalele sălbatice și, în special, de porcii mistreți care năpădesc culturile de cartof și porumb.

Fenomenul se repetă de câțiva ani fără a se lua măsuri și fără ca țărăni să fie despăgubiți. Dl. deputat Lepșa îl întreabă pe dl. Aurel Constantin Ilie, ministrul apelor, pădurilor și protecției mediului, dacă pentru anul 1995 a prevăzut măsuri concrete pentru apărarea culturilor din această zonă.

crește cei trei copii minori, eu fiind cel mai mare, la 9 ani.

Am absolvit liceul teoretic „Radu Greceanu” din Slatina la vârsta de 19 ani, vărsta până la care, pe lângă școală, am lucrat de toate, ca să-mi ajut familia. După stagiul militar, m-am angajat la întreprinderea de Aluminii din Slatina, unde am lucrat până în 1992, când am fost ales în Parlament.

Sunteți unul din fondatorii Organizației PNTCD Olt. Ce anume a determinat implicarea dv. în viața politică și apartenența la PNTCD?

Mai întâi vreau să vă spun că nu am fost membru PCR și nu aș fi aderat la acest partid pentru tot aurul din lume. Din fragedă copilărie am urât sistemul comunist datorită tatălui meu care era un om foarte ager și cunoștea în amănunt istoria și trecutul politic al țării. Încă de la 14 ani, vărsta de la care am început să ascult regulat posturile de radio „Europa liberă” și „Vocea Americii”, tata îmi povestea despre Iuliu Maniu și Ion Mihalache și despre cum ar fi arătat România sub ideile și principiile țărăniști dacă peste noi nu ar fi fost impus sistemul comunist.

Am aderat la PNTCD și pentru faptul că de când mă știu am îmbrățișat dreptatea și adevărul

Barbu Pițigoi, deputat PNTCD (Argeș):

„Ce soartă va avea S.C. Dacia S.A. Pitești?”

Recentele manifestări revendicative ale salariaților din sindicatul S.C. Dacia S.A. Pitești urmăreau și realizarea unui program pentru reabilitarea industriei de automobile de pe platforma Colibași - Argeș.

De curând, guvernul a organizat o întâlnire la sediul întreprinderii argeșene pentru a stabili modul de reorganizare a acestei importante platforme industriale. Dl. deputat Pițigoi solicită primului ministru informații asupra măsurilor preconizate și, respectiv, asupra eficienței economice a acestora.

Cecenia - o problemă a Rusiei?

Bineînțeles, imediat ce opinia publică internațională a reacționat la măcelul în timpotriș în Cecenia de armata Moscovei, oficialitățile de la Kremlin s-au grăbit să parăzine agitată vechea și îndelung verificată lozincă a „treburilor interne”, în care nimeni nu are voie să se amestece.

Să spunem că așa este. Și că este dreptul guvernului rus să facă ordine, așa cum poate și cum se pricepe, în propria ogradă. Este, însă, Cecenia, parte legiuită a Rusiei? Să vedem.

Au locuit dintotdeauna ruși pe acel petec de pământ din nordul Caucazului, peste care vor fi venit, într-un târziu, cecenii, așezându-se și dând numele regiunii? Sau ei sunt adevărații oameni ai locului, supuși, într-un moment nefericit al istoriei, invaziei rusești? Oare nu rușii, în setea lor de expansiune și în dorința de a face din Caspica o mare interioară a imperiului, au năvălit în Caucaz, la fel după cum s-au pomenit cu ei pe cap, și basarabenii?

Reprezintă „dreptul” ocupantului agresor un drept legitim? Nu există argumente în favoarea unei asemenea afirmații. Dar există „dreptul” celui mai tare și mai hrăpăreț, există reaua credință, există minciuna și dialectica șchioapă a cultivată de comuniști. Potrivindu-se ca o mânășă nevoii rusești de cucerire.

Pentru că despre asta este vorba, de fapt. Stăpânirea rusă, fie că a fost cea taristă, fie că a fost cea sovietică, a avut mereu nevoie de noi surse, deci de noi teritorii, de noi supuși. Lipsa cronică de eficiență economică a societății rusești din toate timpurile, incapacitatea ei de a trece de la o economie extensivă la una intensivă, a născut foamea de cuceriri. Siberia, Primoria, Ucraina, Caucazul, Basarabia, Finlanda, Polonia (din care o bună parte este și acum înstrăinată) au fost rând pe rând, adăugate prin forța armelor unei Rusii incapabile să-și hrănească populația.

Faimosul „spațiu vital” al lui Hit-

ler este o mult mai veche concepție rusească, pusă în aplicare de secole. Pe seama multor popoare, unele, între timp, mai norocoase, altele, cum cecenii, încă ținute în chinga Federației Ruse, care, în timp ce încurajează secesiunea transnistreană (a unor venetici ruși cu pretenții de autohtoni), încaută Cecenia în sânge. Întreprinzând un genocid calificat, pe care, însă, Boris Elțin, impregnat cu el de cinismul emanat din zidurile Kremlinului; îl prezintă lui Bill Clinton drept „o simplă confiscare de rațiuni, chipurile, cum nu se poate mai pașnică și mai lipsită de importanță. Sigur, imaginile pe care le vedem zilnic la televiziune au fost produse pe calculator. Precum „Jurassic Park”!

Iată, dar, cititorule, ce fel de problemă „internă” este, pentru Rusia, problema cecenă. Problema „internă” este și Armata a 14-a, de ocupație, din Transnistria. Ba până și problema de la frontiera tadjiko - afgană este tot o problemă „internă” a Rusiei. Așa cum nu prea de mult, și problema afgană era să devină tot una „internă”.

Din păcate, Rusia rămâne, cel puțin pentru o vreme, posesoarea unui potențial nuclear comparabil cu cel al Statelor Unite. Occidentul trebuie să țină seama de el. Măcar atâta vreme cât colapsul economic rusec nu-l va afecta decisiv. Și, fără îndoială, numai dacă Occidentul va ști să ajute în așa fel redresarea Rusiei încât resursele acordate să folosească asanării economice și nu înnoirii, reproducerii, dezvoltării potențialului militar ofensiv. La Moscova nu lipsesc nici nostalgicii, nici obsedații de putere, ei nici capetele înfrântate.

După cum în jurul Rusiei mișună cozile ei de topor. Unele doar în conservare, dar altele bine înfipte la putere și cu ochii ațintiți spre Piața Roșie.

Noua modă a referendumurilor băntuie prin statele membre CSI; mai întâi, câțiva șefi de stat din Asia Centrală - cel mai recent fiind cazul președintelui Nursultan Nazarbaev al Kazahstanului - și-au „rezolvat” pe această cale problema perenității în funcție, în pofida propriilor Constituții. A venit acum rândul Belarusiei, al cărui președinte, Aleksandr Lukașenko, a atârnat de coada alegerilor legislative și un număr de chestiuni la care alegătorii trebuiau să răspundă cu „da” sau „nu”.

Ce li s-a cerut belarusilor să hotărască? Mai întâi, integrarea economică cu Rusia. De fapt, continuarea și, inevitabil, adâncirea

putut ieși în evidență. Sau, cine știe, pentru populația din Belarus, căreia nu-i este, poate, prea clar, prin ce s-ar putea deosebi de Maica Rusie, independența de o clipă rămâne un simplu capriciu de fiu risipitor care, acum, vrea „acasă”. Și, ca pentru a-și cere iertare, acceptă și vechile însemne sovietice, spre a face plăcere fratelui mai mare și a-l înbuna.

Drept urmare, peste 80 la sută din voturile exprimate au răspuns „da” la întrebările referendumului, care a devenit, dintr-un codicil al alegerilor legislative, viosara întâi a pronunțării populare.

Disperarea provocată de recesiunea firească, în absența reformei, a fost exploatată de preșe-

Belarusii au ales integrarea cu Rusia

Nostalgie sau disperare?

dependenței economice de Moscova, dependență moștenită din vremea apartenenței la URSS.

Apoi, acordarea statutului de a doua limbă oficială limbii ruse, și așa folosită cu precădere în întreaga țară. În al treilea rând, dar în perfectă consonanță cu esența primelor două, revenirea la însemnele statale din vremea Uniunii Sovietice, mai puțin (de ce, oare) seceră și ciocanul.

Până aici, toate bune și frumoase. Cetățeanul de rând, în Belarus, are destule motive să se plângă de consecințele independenței abia dobândite. Reforma care trebuia să urmeze, imediat și fără jumătăți de măsură, a întârziat să fie pusă în operă. Guvernul de la Minsk a stat cu ochii pe Moscova, grăjiiu să nu i-o ia înainte (constatate valabilă și pe alte meleaguri). Drept urmare, avantajele posibile ale suveranității n-au

dintele Lukașenko spre a trezi nostalgia vremurilor trecute, treabă începută încă din timpul propriei campanii electorale, atunci când și-a expus programul de reapropiere de Rusia.

Succesul său electoral cu acest program i-a garantat un „da” sigur și la acest referendum, astfel că a putut strecura, în urma primelor trei puncte de largă aderență populară, și o „șopărlă” în baza căreia va avea latitudinea de a governa după bunul plac. Al patrulea punct din referendum a fost, pur și simplu, privilegiul președintelui de a dizolva parlamentul. Transformând, astfel, alegerile legislative într-o simplă mascaradă, întrucât nici un parlament potrivit lui Lukașenko nu ar mai avea viață lungă.

„Democrația originală” a învins, în sfârșit, în Belarus!

Pe scurt

◆ Fosta Iugoslavie - o hartă în mișcare.

După ce sârbii din Bosnia și-au făcut propria lor republică, după modelul Republicii Sârbe Kraina” a conaționalilor lor din Croația, cele două entități parastatale ar urma să se unifice, aruncând, pur și simplu, în aer configurația teritorială izvoartă din dezmembrarea fostei Iugoslavii. Propunerea vine din partea parlamentului sârbilor bosniaci care a aprobat oficial un proiect de unificare. Și când te gândești că totul a început de la nevinovata chestiune a autonomiei etnice (sau lingvistice)!

◆ China știe ce vrea. După ce vizita istorică a președintelui Nixon în China a redeschis porțile între această țară și SUA, anul 1979 a adus recunoașterea de către Washington a guvernului de la Beijing drept singurul legitim.

Această evoluție a înghețat relațiile între Taiwanul revendicat de China și Statele Unite, rațiunea principală fiind aceea că Beijingul nu recunoaște statalitatea insulei. Cea mai recentă dovadă a faptului că China ia în serioasă această chestiune este protestul adresat Washingtonului pentru permisiunea acordată președintelui taiwanez, Lee Teng-hui, de a efectua o vizită particulară în Statele Unite. Când te gândești că chinezii au recunoscut, pe de altă parte, Republica Moldova, te poți întreba, pe bună dreptate, de ce ei aplică alte principii decât cele din raporturile lor cu Taiwanul. Dar, la urma urmei, nu ei au recunoscut primii guvernul de la Chișinău.

Pe scurt

◆ Fața izolaționistă a Americii. Izolaționismul american nu este ceva nou. Plecând de la faimoasa teorie „American - americanilor” a președintelui (1817-1825) Monroe, el a îmbrăcat diverse forme, în funcție de percepția pe care americanii au avut-o asupra interesului țării lor. Uneori, acest izolaționism a reprezentat și o armă, sau un argument, în lupta politică internă. Așa cum se întâmplă și în prezent, când „coabitarea” dintre președintele democrat Bill Clinton și majoritatea republicană din Congres se află pe muchie de cuțit. Legislativul american pregătește, astfel, o lege care ar desființa Aganția pentru Dezvoltare Internațională, care gestionează ajutoarele acordate țărilor străine (USAID), Agenția de Informații a SUA, care răspunde de imaginea Statelor Unite în străinătate (USIA) și Agenția pentru Controlul Armamentului și Dezarmare. Printre consecințele

◆ Rusia revine în ofensivă. În timp ce politica internă americană repune izolaționismul pe tapet, Rusia reia vechile sale obiective de expansiune. După ce referendumul din Belarus a oferit această țară Moscovei, pe tavă, privilegiile Kremlinului se îndreaptă față spre Ucraina. Ministrul rus de externe, Andrei Kozirev, a făcut zilele trecute o declarație potrivit căreia ar fi dorit ca poporul ucrainean să urmeze exemplul belarusilor în sensul străngerii legăturilor cu Rusia. În condițiile în care și apropierea dintre Rusia și Kazahstan este vădită, iar Duma de Stat își permite să pună în discuție retragerea armatei a 14-a de pe teritoriul Republicii Moldova devine tot mai evident că Moscova încearcă să-și refacă imperiul atâta vreme cât colapsul său economic și militar nu a devenit, încă, atât de notoriu încât să nu mai poată fi ignorat nici de cei mai aprinși

Pe scurt

votării și aplicării unui asemenea act normativ s-ar număra încetarea ajutorului financiar pentru Rusia (acuzată de trafic de tehnologie nucleară militară către Iran), retragerea SUA din forțele de menținere a păcii în diverse zone ale lumii, desființarea unor posturi de radio cum ar fi „Vocea Americii” într-o serie de limbi străine și „Marti” destinat Cubei, dar și închiderea unui număr de ambasade. Este greu de spus dacă majoritatea republicană dorește efectiv o nouă izolare a SUA în condițiile globalizării vieții economice și politice, sau dacă este vorba doar de o izolare a președintelui Clinton prin reducerea, pe această cale, a prerogativelor sale în domeniul politicii externe. Acesta din urmă poate, ce-i drept, uza de dreptul său de veto la promulgarea unei asemenea legi, dar asta nu înseamnă și reducerea la tăcere a republicanilor.

◆ Guvernul de dreapta al lui Alain Juppé.

Parcurgând lista noului guvern al Franței, alcătuit de premierul Alain Juppé, comentarii politici au constatat că aceasta reflectă o compoziție echilibrată între cele două forțe alcătuint coaliția adusă la putere de alegerile legislative din 1993: R.P.R., fondată de Jacques Chirac în 1976 și U.D.F. condusă de Valéry Giscard d'Estaing, fost președinte al Franței. După cum a afirmat premierul Juppé și într-un recent interviu televizat, obiectivele primordiale ale noului guvern sunt combaterea șomajului, dezvoltarea economică, încurajarea consumului ca motor al producției, creșterea puterii de cumpărare.

Pagină realizată de N. DELEANU

ROMÂNIA PENTRU CARE LUPTĂM

Fidel idealurilor pentru care fruntașii săi au suferit oprirea deceniilor totalitare, PNȚCD luptă pentru decomunizarea țării, pentru reconstrucție națională, pentru regăsirea destinului românesc, de a reclădi instituțiile democratice ale statului, singurele capabile să asigure continuitatea civilizației noastre într-o Românie reintregită, liberă și prosperă.

PNȚCD își exprimă încă o dată voința, legitimată istoric și moral, de a reclădi instituțiile democratice ale statului, de cea mai puternică criză morală pe care a cunoscut-o România de-a lungul istoriei. Această criză a fost determinată de anihilarea personalității creative individuale în masa unei așa-zise voințe colective care pune docil în practică ideile totalitare ale regimului comunist.

Dezastrul economic impus de comunism a fost dublat, fatal, de cea mai puternică criză morală pe care a cunoscut-o România de-a lungul istoriei. Această criză a fost determinată de anihilarea personalității creative individuale în masa unei așa-zise voințe colective care pune docil în practică ideile totalitare ale regimului comunist.

Puterea politică post-decembristă, dovedind iresponsabilitate față de destinul României a adâncit această criză morală, în efortul disperat de a menține structurile comuniste. PNȚCD, conștient de ceasul greu de cumpănă în care se află țara noastră, face apel la unirea tuturor forțelor responsabile, pentru salvarea României.

Afirmăm din nou obiectivele majore care calăuzesc acțiunea noastră întemeiată pe principiile morali creștine, patriotismului luminat, dreptății sociale și democrației desăvârșite.

LIBERTATEA PERSOANEI

● Democrația creștină afirmă unicitatea persoanei, înzestrată cu har divin, liberă în gândire și acțiune. Apărăm și garantăm libertățile persoanei umane.

GARANȚAREA DEPLINĂ A PROPRIETĂȚII

● Proprietatea particulară reprezintă garanția libertății și demnității individuale, precum și a bunăstării naționale.

FAMILIA - FACTOR RESPONSABIL PENTRU VIITORUL NAȚIUNII

● Familia asigură tradiția, echilibrul social și continuitatea istorică. Statul este dator să asigure tinerelor familii condiții concrete pentru educație și pentru consolidarea căminului propriu.

CREDINȚA CREȘTINĂ - VALOARE FUNDAMENTALĂ A SPIRITUALITĂȚII ROMÂNEȘTI

● Biserica trebuie să-și redobândească autonomia față de puterea politică și capacitatea de a educa tânăra generație pe drumul spiritualității creștine românești.

EDUCAȚIA NAȚIONALĂ - FUNDAMENT AL AFIRMĂRII INTELIGENȚEI ȘI CREATIVITĂȚII ROMÂNEȘTI

● PNȚCD susține reforma învățământului în scopul conservării valorilor tradiționale și reintegrării în civilizația modernă.

RESTABILIREA ADEVĂRULUI ISTORIC

● Tragica experiență a ultimilor cincizeci de ani de opresiune comunistă, care a denaturat și falsificat istoria, impune o acțiune largă pentru cunoașterea adevărului istoric și însușirea sistematică a istoriei adevărate, cu toate aspectele ei pozitive sau negative.

ECONOMIA DE PIAȚĂ CU CARACTER SOCIAL

● Susținem economia de piață cu caracter social ca o garanție a libertății personale, a egalității șanselor și a bunăstării sociale. Acordăm agriculturii un rol important în asigurarea echilibrului economic și a prosperității naționale.

DREPTATEA SOCIALĂ - GARANȚIE A STABILITĂȚII INTERNE

● România pe care o dorim este o țară a cinstei, a muncii și a dreptății. Actul guvernării trebuie îndeplinit cu responsabilitate în spiritul justiției sociale, cu grijă deosebită pentru categoriile defavorizate.

RECONSTRUCȚIA ROMÂNIEI

● Reconstrucția României trebuie supusă imperativelor libertății, independenței și unității naționale. Trebuie să asigurăm fundamentele societății noastre naționale prin încadrarea în structurile economice și de apărare euro-atlantice. România trebuie să-și afle locul între toate celelalte națiuni europene, afirmându-și vocația de pace și de stabilitate regională.